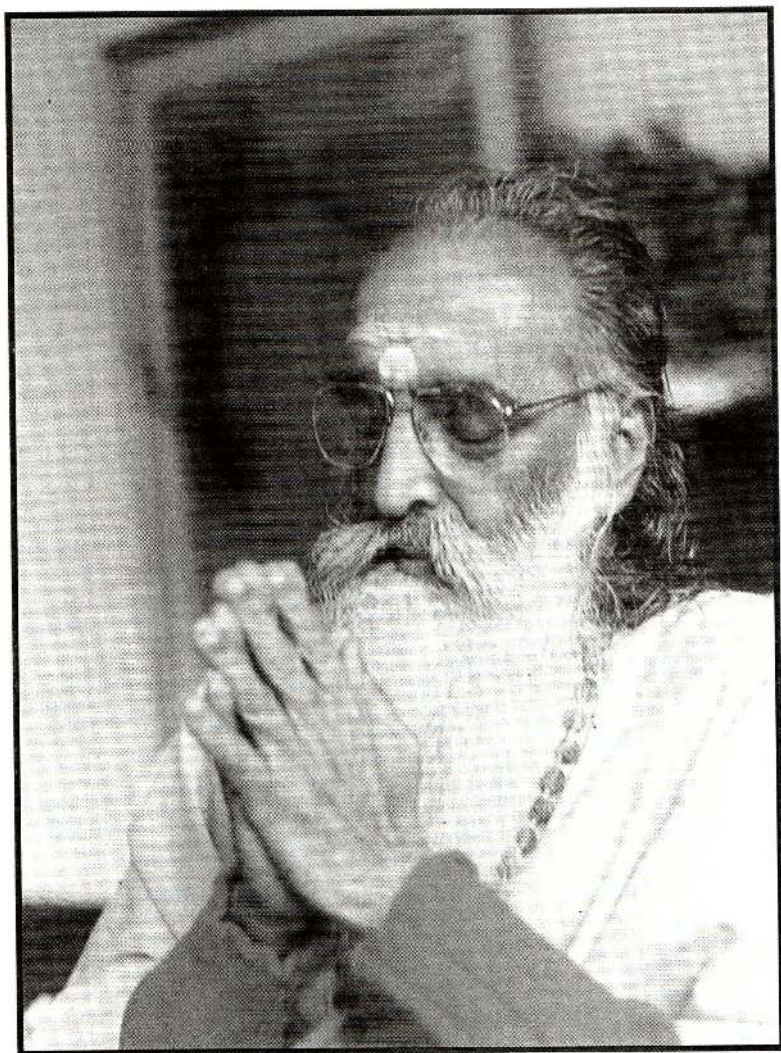

The background is a deep green, textured surface, possibly representing a pond at night. In the top right corner, there is a bright, multi-pointed starburst light that radiates across the upper right portion of the image. In the lower half, there are several lotus flowers. On the left, a single lotus flower is shown in profile, its petals a pale pinkish-white, and its long, dark stem curves upwards. In the center, a larger lotus flower is in full bloom, facing forward, with many layers of pale pink petals. To the right of this central flower, there are two smaller, unopened lotus buds on short stems. The overall composition is peaceful and artistic.

Samarpanam

எமது பூஜ்ய குருதேவர் சுவாமி சின்மயானந்தருக்கு
சமர்ப்பணம்

PREFACE

The month of August 2003 will be a memorable one for us in the Chinmaya Family, Sri Lanka as it heralds the visit of Swami Tejomayananda, the Head of the Chinmaya Movement. This will indeed be an occasion to remember and cherish Pujya Gurudev, Swami Chinmayananda's chosen disciple, revered as Guruji by all of us. He is visiting Sri Lanka to conduct a Yagna on "Vision of Geeta." Gurudev introduced the spirit of the five thousand year old Yagna into the world in recent times. He spent a lifetime to bring the comforting and consoling message of the Geeta to millions of devotees all around the world. And now, though he is no more, his spirit lives on in Guruji who can bring, "the enlivening touch, the spark to set afire the spirit of enquiry, to set ablaze our yearning for the Truth, to kindle an all-consuming love for God."

All of us in the Mission have been jolted into greater action by our Acharya Ramana Chaitanya, in readiness for the event. Various groups are assigned tasks and some of us in the study groups have been assigned to work towards 'Publicity for Guruji's Yagna.' Does good wine need any bush? is the question that we asked ourselves before plunging into action. Guruji in reality needs no publicity. However, we feel happy to handle this project, write articles, inspire others to write, get articles published in the daily newspapers and finally wait to see it in print with baited breath – being thrilled to see the article hit center page headlines! or feel totally dejected in not seeing any thing!!

May Gurudev bless our Acharya, Ramana Chaitanyaji to move on and help realize his magnificent vision, bless and inspire us in the Chinmaya Family and may our sincere hearts remember his all-embracing selfless love that he showers on us and say "Thank you for giving us Guruji."

We are now collecting these few articles and compiling them as "**Samarpanam**" to Gurudev, to present to revered Guruji. This indeed will be the true celebration.

Om Shanti ! Shanti ! Shanti !

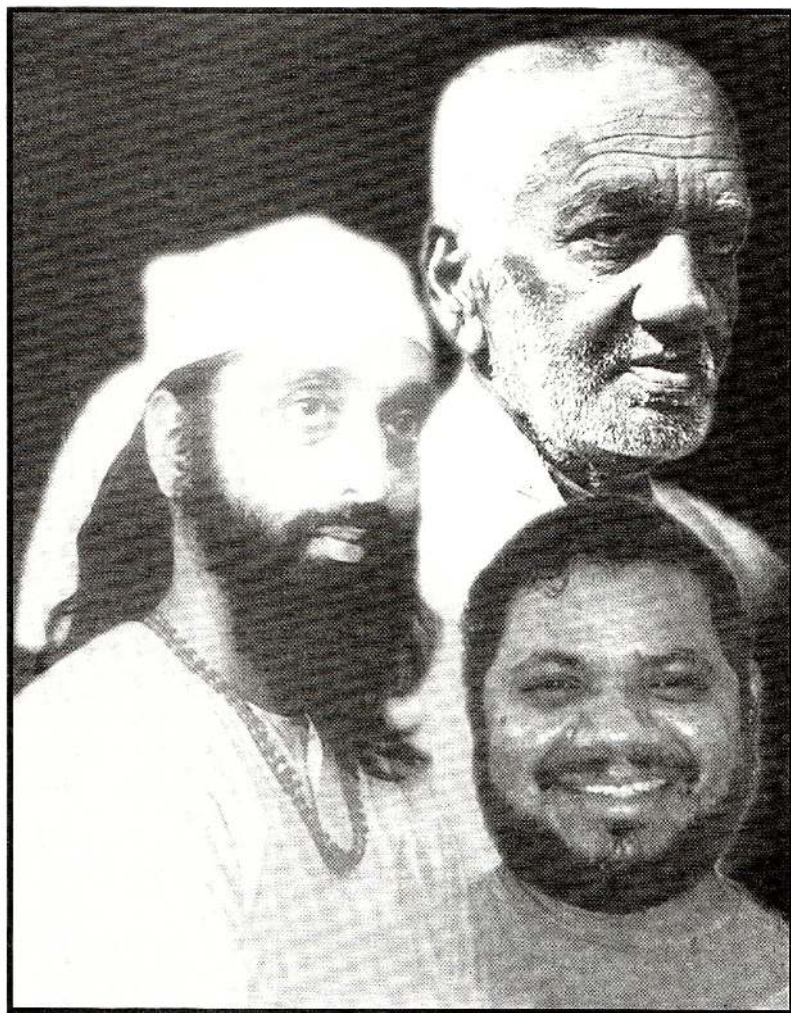
Sivanandini Duraiswamy

Editor

Chinmaya Mission of Sri Lanka
48, Haig Road, Colombo 4
Tel / Fax: 074 519530
E-mail: cmsl@sol.lk
Web: www.cmslonline.org

Guru Sishya Parampara

Swami Tapovan Maharaj

Gurudev Swami Chinmayananda

Guruji Swami Tejomayananda

INTRODUCTION

Swami Chinmayananda has left his footprints on the sands of time, practising what he preached and making it his way of life. He was indeed an ancient Rishi in modern garb guiding his flock of devotees towards Light. “‘Tamasoma jyotir gamaya,’ lead me O Lord from darkness to Light’ is our yearning prayer.

Over fifty years ago, Swamiji stepped out from the Himalayan ashram with the blessings of his Guru Tapovan Maharaj to bring the enlivening message of our ancient scriptures to the down trodden masses of the world and share with them the divine experiences he had had at his Master’s Feet. He had a vision to realize this dream. The vision was the Jnana Yagna where he tended the “sacred fire” through the teachings of the scriptures. And in turn, the listeners would offer as oblations their negative tendencies, ignorance and ego into the “sacrificial fire,” to be burnt down to ashes. The Yagna was a spiritual experience resembling the ancient Vedic fire ritual where the men and women pray for the community’s happiness, for the nation’s glory and for the welfare of the world in a spirit of sharing and surrender, offering a variety of grains, milk, ghee etc.

What was Gurudev’s teaching? The teaching was simple, deep and profound. These are gleanings from our scriptures, which he simplified for us. Together with the band of achāryas whom he had trained, he exhorted the listeners to develop a sense of devotion to duty, excellence in action, serving fellow beings with love, seeing the Lord in all creation and overcoming selfishness. “Our spiritual life must be erected on pillars of sacrifice, service, knowledge and love, and the shortest path to bliss is to cut one’s ego into two!” were his guiding words of advice underscoring all his teachings. He did not merely preach but he taught by his own example. What greater expression of gratitude can there be than to follow his teaching meticulously and to impart it to the younger generation.

Jai Gurudev !

Chinmaya Ashram

July 2003

THE GLOBAL ASPECT OF THE CHINMAYA MOVEMENT

Keshavan Unni Nair

When His Holiness Pujya Swami Chinmayananda strode down in the early fifties from the spiritually – fulfilling heights of the Himalayas with a Mission – to take the lofty ennobling message of the Vedanta to the far corners of the world – the self-assured determination of the preacher would have made even the most cynical forecast but one conclusion – that a global impact of the Chinmaya Movement was imminent and certain. By the eighties, one saw the logical, sure-footed growth of the awareness of the movement, even as the cry went around that crass materialism had caused an erosion of spiritual values in our sacred land.

Over the years, Gurudev's Vedantic 'floods' carried the silt of human understanding to all corners of the world and the movement has influenced over a million people, silently and steadily, blessed with the meticulous planning and divine foresight of Pujya Swamiji who orchestrated the growth of the movement, note by melodious note. The cliché of 'striding the world like a colossus' hardly finds a more apt comparison.

In an age of fly-by-night pedlars of Indian mysticism in the Western world, the Chinmaya Movement has a few parallels or peers, as a finely established, deep-rooted, organization enjoying the good-will and blessing of all peoples. "One meets one's Master, in a moment of miracle, never by appointment," Swamiji once told the Western Press when queried about how he had met one of his materially successful devotees in America. "I am not interested in your buildings; in the people I am interested. Spiritual Masters were going to the West, as if by logical progression, while commercial experts were looking to the East. And, though Indians were greeting the western influence with gratitude and eager willingness, the Westerner, sometimes looked at the spiritual master as 'an unnecessary and unholy incursion'." He said this in 1978, by which time his Mission had already taken roots in the West in the sylvan surroundings of Napa, California.

To understand Gurudev's universal popularity and global rapport, one must study a few pointers to his personality. Swamiji was a pioneering preacher of sorts, expounding the 'royal secret' of the *Bhagavad Geeta* to the masses, to save the wounded self-respect of the denied and the underprivileged classes who had grown up without contact or rapport with even the Sanskrit language, leave alone the *Vedic* literature which forms the basis of traditional Indian culture. Coming after the backlash of the

suppression of the masses by the classes, which was the black period of modern India, he stormed the world expounding the scriptures in the language of the “firangee mlechas” – English, which also happens to be the common, binding factor of the Indian intelligentsia. His erudition and the facility with which the language is used almost throughout the world, made his global impact a smooth but remarkable matter of course. In the early fifties it was Pune, Madras, Delhi, Calcutta; soon it was Bombay, Brussels, Boston, Sydney, Hongkong, Bahrain – and the list goes on.

Ever the efficient expert at marketing his message overseas, Gurudev made certain that our Mission is no impulsive wavelike sweep of the world, with hectic fanfare and equally hurried shutters down. Each branch of this tree has been carefully tested for strength, nurtured, mothered and monitored to ensure that his preaching is first practised by his adoring and often impulsive devotees to be ever-efficient and ever-productive. So, the Mission has spread, silently, steadily, and often unnoticed, to reach every pocket of intelligent habitation, the world over.

The unique aspect of the Chinmaya Movement, master-minded and over seen by the single individual embodiment of universal oneness, Swami Chinmayananda, is its rare ability to adapt and blend into the life styles of all peoples of the world. Occidental and oriental cultures have taken to Swamiji's teaching and the Mission with characteristic self-expression and stimulating spiritual candour. It is the same easy determination with which Swamiji chats with the game warden of a wildlife sanctuary at Nairobi or with a Buddhist monk in Taipei, the oil-rich tycoon in Bahrain or the urbane undergraduate of a management school in far away Australia. The globe is his marketplace, where he dispenses the ‘Krishna specific’ for the neurotic ailment called the ‘Arjuna syndrome.’ The ambience is startling; he strives for perfection least expecting it in those who flock to him. With his meticulous plans, failures are therefore accepted, even foreseen. But his enthusiasm never wavers, his ability for forgiving never fails to smile upon the world.

Having seen the psychological background to the setting up of the Chinmaya Mission, he was seldom surprised at the global impact of the movement. The flexibility of the qualitative nature of membership, along with the pressing focus on the quantitative drive for achievement, has made its global impact sedately spectacular. The spawning of Mission Centres all over India, then the world, with study-groups, *balavihars*, *yuvakendras* and *devi* groups ensures that the ambit of the Mission covers the entire segment of humanity. Every being has a slot to punch, to drop his divine coin of enthusiasm and draw out a world of satisfaction.

The freedom of Swamiji's outlook, within the rigid framework of his ideals, let him adapt to the changing times in different climes. Can it be amazing, then, that the people of the world readily accepted him?

While Swamiji and the Mission shunned sensational publicity in the mass media, another aspect of his popularity was the media attention which came his way. While genuine self-development lies in being esoteric and low-profile, Gurudev was constantly the cynosure of magazines and self-styled celebrity-seekers, who inevitably dubbed him a "celebrity." No wonder, since an ambitious jet-setting materialist executive is easily shaken by a jetting god-man, who chuckles over *Asterix* comics and scans through *Time* magazine, rubbing shoulders with him with a radiant, calm countenance untouched by it all. "Anything to declare?" he was once asked by the Bombay Customs officer, "Yes," said Swamiji with a twinkle in his eye, "I have smuggled in a lot of hearts."

His ideal of the limited human being as the Eternal Self, Narayana, cuts across barriers of colour, race and sex. So his universal appeal must be endorsed by the diversity of people who form the Mission all over the world. Another reason could be his tireless ability to reach out and communicate to anybody and everybody who writes to him, be he an American dollar magnate or a pimply youth from Madras. His accessibility is amazingly direct with no fanfare of a self-styled coterie of secretaries guarding him. This openness is the direct key to the symbiotic growth of the Mission and of the people who form the Mission. Many work for his Mission, but many many more work silently inspired by him, each in his own corner of the world doing his little to attain self perfection. Truly, the Chinmaya Movement embraces all those thousands who listened to him every day for almost 300 days a year, who for 40 years moved a few inches forward up their evolution scale. It embraces the many millions who at some time or the other in a minuscule moment in time, came in contact with him, and gained an iota of strength to face the world. Dazzled by his charisma, they stayed afar and admired him. Yet, they are blessed. They too form the Chinmaya Movement.

Meanwhile, the institution has grown from edifice to edifice, figuratively with temples, prayer-halls, schools, Mission centers, *yagna pracharaks*, *yuvakendras*, *balavihars* – from the Andamans to Allahabad and across the Atlantic. The accent has been on consolidation the world over. In the early seventies, Swamiji made forays into the other continents on invitation. Then came a brief period of stillness followed by rapid growth from 1976. Now his disciples are invited there for follow-up work. The ambience of our approach to *Vedanta*, with sufficient attention on *bhakti* as much as hardcore rationalism, has led to beautiful temples coming up in America.

A sophisticated, dignified approach to religious assertion, has made Chinmaya Mission a more acceptable and tolerant organization, which is easily welcomed even in the Gulf states as well as in Kottayam in South Kerala, or in Central Africa and West Indies.

No account on the growth of the Chinmaya Movement worldwide can be objective and all-encompassing, for it is the *Viraat Roopa*, the indescribable. For once, we have to resort to symbolic representations of a spirit which, when kindled in the people of today's world, will keep alive the greatness of *Sanatana Dharma*. It is truly a spirit of commitment to excellence, to perfection, which cannot be enumerated. It has to be seen, to be believed. Truly the whole world can join together and say the pledge, "We stand as one family, bound to each other with love and respect." This self-respect, born of a true understanding of the world and the independence of ourselves in the world, can be summed up as the single most important gift of the Chinmaya Movement to the world!

Courtesy

Tapovan Prasad

May 2001

**Guru Tapovan Maharaj
with Sishya Swami Chinmayananda**

LIVE IN THE PRESENT

Swami Chinmayananda

The 'present' is the only time when we can work and achieve, gain and gather, give and serve. In the 'past' we can now do nothing; in the 'future,' again, we can now accomplish nothing. In the 'dead' moments of the past, and in the 'unborn' moments of the future, we can never act. These living dynamic 'present' moments are the only fields to be hammered at and wherein are all the glories of life, all the gains in existence.

From the future, 'time' floods over us standing in the present, and gushes out to swirl with the continuous echoes of the past. Time never stops; it is fleeting. The 'now' alone is the only auspicious occasion to initiate our new plans. Delays are always dangerous, useless barren. Today is the only day to attempt any great and worthy purpose. Opportunity comes to all of us; the diligent catch hold of it; the foolish let it pass. Therefore, let us be smart and awake to recognize our opportunity to serve, and while it is within our reach, let us seize it and make it yield to us the results we demand.

When we thus awake to our chances and prove that we are smart to catch them, diligent to work at them, and perceptive enough to continue our efforts, results must come gracefully to reward our right and loyal exertions.

Let not fear of failure or fear of obstacles that might come, slow us down even a bit. Once we undertake a great and noble work we are already set on the grand road leading to its total realization – soon its complete success. All spectacular successes were achieved in little courageous steps taken with self-confidence and faith in the nobility of the final goal chosen. Small efforts that are continuously and cheerfully put forth, pyramid up to become the edifice that stands out as great work and noble achievements. Courage of conviction and tireless enthusiasm to continue – *we must* have in plenty. Success is sure for the sincere seeker.

Let us whip ourselves with enthusiasm to make a purposeful, deliberate and vigorous beginning today, so that our true and deep expectations and hopes, goal and plans may be fully achieved in our own times. This is the only secret of all great achievements – secular or spiritual. *We Must*

For this, let us not wait for a more opportune moment. There is no greater time to act rightly than the present. When our vision is true and our goal divine, we need not hesitate at all in tumbling into action. Suddenly we shall realize that never before had we so many opportunities presented to us. None of us, when inspired thus in the field, will ever have a chance to need extra incentive to act well. True work, undertaken in the right mental

attitude of selfless dedication, has, in itself, a built-in content of inexhaustible joy and an unfathomable source of encouragement for us. Let us draw upon it *We must*

The incompetent and the ineffectual alone grumble that they would have done much more had the circumstances been different! A dynamic man on the march to his victory will not waste his time waiting for and looking forward to a possible better environment in which to act and wherein he can win. He dashes into the available world around him, and proves his character. He orders, in the end, the very environment about him. *We must* prove our greatness and character in the present situation itself.

Right here, where we are now, in the very circumstances presently available, is the precise stage set for us to begin our greatest work and to transform our hopes into bright deeds and brilliant results. With faith in Him, Who alone is the sole accomplisher everywhere, the *Yajna Adhiyaksha*, let us dare to move into the fields of service, ignoring pains and sorrows, criticisms and denunciations, obstacles and difficulties. We can succeed. *We Must*

Lastly, let us be humble and grateful for the opportunities available to serve society and the world. Let us become immersed in our inspiring 'purpose' and cling to it ardently with all our minds. Thereafter, we can easily funnel all our abilities for its fulfillment. Let us bend, in love, with all the might of our minds and character to the imperative duties of the moment. Let us accomplish our plans through work, well done, with honest sweat and panting toil. There is a joy inherent in them if our minds are inspired by the 'purpose' we hold as sacred.

Each day *we must* grow in our ability to perform what is to be accomplished in a sacred spirit of gladness and joy. The bright beginning made each day can become the early dawn of the day of achievement. Each evening *we must* reflect in our own peaceful bosom, the mellow light of added wisdom, painting golden the widening horizon of our satisfaction.

Today belongs to us. Yesterday was; tomorrow will be; but today is with us. Every day is bursting with opportunities for us to do and to serve, to act and to express, to love and to live.

We must make use of these lush chances and diligently make our lives rich, fruitful and useful for others at all times. When we have such a team of even a few courageous and honest servants of God, the nation is made, the world is saved. *We must* certainly.

Courtesy
Tapovan Prasad
September 1998

SATSANG WITH SWAMI TEJOMAYANANDA

What have you gained in life By being with the Mission?

Param Pujya Swami Tejomayanandaji was in Lucknow for only a day. Inspite of being busy he gave time for *satsang* to the devotees on the morning of 22nd April 2000.

The place was Chinmaya Niket. Swamiji looked at the assorted gathering of old, young and Chyks. A silence of veneration for the generous and compassionate *guru* engulfed the atmosphere. Each eye was glued to the resplendent presence of Swamiji. An invisible current of love and devotion flowed towards his lotus feet. Swamiji's gaze traversed from one end of the room to the other and each one of us felt that his glance was for '*me*.'

Suddenly Swamiji raised a very relevant question, which until then, probably none had asked himself or sought an answer from within. The question was, "You all have been associated with the Mission for different lengths of time. Your association may be long or short but you have one thing in common. You have all gathered here because of you association with the Mission. Now, I would like to have a short answer, in one sentence only. What have you gained in life by being associated with the Mission?"

Naturally, no one would do anything if it is neither rewarding nor happiness inducing. All present were asked to proffer a statement one by one. Soon a pen and paper were provided to Swamiji, as he decided to note down the answers. Here are the answers.

- Learning to face life as it comes.
- A positive vision of life – it is not all that miserable.
- Learning to work without looking for a reward.
- More love for people resulting in appreciating their points of view.
- Answers to questions resulting in the need for values in life.
- Love of others and not only of oneself. The need to cultivate patience.
- Confidence and a vision in life.
- *Sattvic* direction to life and the confidence to walk the path.
- A rediscovery of faith in the worship of God and the experience of joy in meeting *Swamis*.

- Discipline and change in behaviour.
- Undisturbed peace of mind.
- A positive vision and a platform to improve life form.
- Greater control over the mind and the endurance of pain.
- To analyse the mind and gain the ability to take positive decisions.
- Firm faith in the scriptures and the ability to face life's challenges peacefully and strongly.
- Love.
- Better control over oneself.
- Building one's personality.
- Strength to stand by one's values.

Every one answered spontaneously for there was no scope for contrivance or ingenuity. So, the views expressed were completely natural. All answers sprouted directly from the feelings they nursed towards the Chinmaya Mission. In other words, it was a healthy tribute paid to our Pujya Gurudev and his blessed vision. Gurudev visualised a world of better individuals who not only attained everlasting happiness themselves, but who also spread happiness to all around them. A miserable person would only make the society around him miserable. From an intellectually, emotionally and spiritually evolved person flows the nectar of peace and happiness. I quote the words of Swami Tejomayanandaji, "Peace is a dynamic quietude an equilibrium achieved without struggle."

All those present were thrilled with this pleasant impromptu session of self-analysis. Prostrations! Adorations to benign and kind Swamiji who made the occasion memorable.

Shri Gurubyo Namah !

Courtesy
Tapovan Prasad
August 2000

நொந்தது சாகும்

“தேடிச் சோறு நிதம் தின்று
சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி
மனம் வாடி மிக உழன்று
பிறர் வாடப் பல செயல்கள் செய்து
நரை கூடிக் கிழப் பருவம் எய்தி
கொடும் கூற்றுக் கிரையெனப் பின் மாயும்
வேடிக்கை மனிதரைப் போல்...”

என்று சொன்னான் பாரதி.

எவ்வளவு உண்மை. நம்முடைய வாழ்வு உண்பது, உறங்குவது, இன்பம் தேடுவதிலேயே கழிந்து விடுகிறது. ஆசைக்கும் அச்சத்திற்கும் நடுவில் நடக்கும் போராட்டமாகவே நம்முடைய வாழ்வு முடிந்து விடுகிறது. என்னே பரிதாபம்!

ஒரு குறுகிய வட்டத்திலேயே வாழ்ந்து, சமூகம், கௌரவம், பேர், புகழ் என்று நம்மை நாமே சிறைபடுத்திக் கொண்டு, இந்த உடல் வாழ்க்கையிலேயே மடிந்து போகின்றோம். இதைத் தவிர வேறு உயர்ந்த பொருளே இல்லையா? இதைவிட வேறு உன்னதமான இலட்சியமே இல்லையா?

தாய் தன் குழந்தைக்கு பால் ஊட்டும் போதே சுயநலத்தையும் சேர்த்தே ஊட்டி விடுகிறாள். தந்தை தன் பிள்ளைக்குச் செய்யும் ஒரே உபதேசம் “தம்பி நல்லாப் படிக்கணும்... அப்பத்தான் நிறைய உழைக்க முடியும்...” ஆசிரியர், சமூகம், உற்றார் உறவினர் எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பதும் இதையே தான்.

“அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டாரடி - கிளியே
ஊமைச் சனங்களடி”

“ஊக்கமும் உள்வலியும் உண்மையிற் பற்றுமில்லா
மாக்களுக் கோர் கணமும் - கிளியே
வாழத் தகுதியுண்டோ”

என்றான் முண்டாசுக் கவிஞன்.

பேராசை என்னும் புற்று நோய் மெதுவாக நேர்மை, நல்லொழுக்கம் எனும் நம் உயிர் விழுமியங்களை அரிக்க, சுயநலம் எனும் பேய் பிடித்து நாம் அலைகின்றோம். பொய்மை தான் நம்முடைய ஒரே ஆபரணம். நாகரீகம் என்ற பெயராலும், முற்போக்கு என்ற முட்டாள்தனத்தாலும் முடிவே இல்லாத அதளபாதாளத்தில் நாம் முடிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றோம்...

இது தான் நம் தலைவிதியா?

“ஆமடா, விதிதான்! முளையில்லாத முடர்களின் விதி இதுதான். முதுகெலும்பில்லா கோழைகளின் விதி இதுதான்” - என்றார் எங்கள் ஆசான் குருதேவர் சுவாமி சின்மயானந்தர்.

“ஆனால் நீ புத்திசாலி, அறிவு காட்டும் வழியில் தயங்காமல் நடக்க வல்ல தீரன். என் பின்னால் வா. கடமையைக் கண்ணும் கருத்துமாகச் செய். ஆனால் இறைவனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களையும் உன் உயிர் போலப் பேணு. ஆனால் எவரிடத்திலிருந்தும் எதனையும் எதிர்பார்க்காதே. இறைவனைக் குறித்து இடையறாது தியானம் செய். அவன் மட்டுமே சாஸ்வதம். ஆனால் அவன் உன் இதயத்தில் ஓய்யாரமாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை மட்டும் நீ மறந்து விடாதே. இவையெல்லாம் எதற்கு... அவனிடத்தில் பாரத்தை இறக்கிவிட்டு ஆறுதலாக இருக்கக் கூடாதா... உல்லாசமாகத் திரியக் கூடாதா?” என்றார் எங்கள் ஆத்மநாதன் சுவாமி சின்மயானந்தர்.

இதுதான் கீதை காட்டும் வழி. “உள்ளே தர்ச்சிணாமுர்த்தமாக ஒடுங்கியும் வெளியே நடராஜ முர்த்தமாக விரிந்தும் ஆனந்தக் கூத்தாடு” என்றார். இதனைச் சொன்னதோடு மட்டுமல்லாது வாழ்ந்தும் காட்டியவர் இந்த மகாபுருஷர்.

உத்தர காசியில் “இமயத்தின் பெருமையாக” வீற்றிருந்த சுவாமி தபோவனத்தின் திருவடிக் கீழமர்ந்து தீராத இன்பத்திலே திளைத்திருந்த இவர், ஒருநாள் கங்கா தேவியின் அமிர்தமயமான அருளினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார்.

“மகனே... இமயத்தில் தோன்றினாலும், நான் மலைச் சிகரத்திலேயே ஓய்ந்துவிடாமல், கீழே சென்று... மண்ணுலக மக்களுக்கெல்லாம் மாட்சிமை அருள்வது போல் நீயும் இந்த இறை ஞானத்தை உன்னுடனேயே வைத்துக் கொள்ளாமல் உலகமெல்லாம் சென்று உணர்த்த வேண்டும்” என்று சொல்லாமல் சொன்னாள் கங்கா மாதா.

இதனால் தீவிரமாக உந்தப்பட்ட குருதேவர் 1951ல் தன்னுடைய இலட்சிய பணியைத் தொடங்கினார். 42 வருட காலம் உலகத்தின் மூலை முடுக்குகளுக்கெல்லாம் சென்று நமது சாஸ்த்திரத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் அரும் பெரும் கருத்துக்களை அழகாக எடுத்துரைத்தார். அவருடைய ஆழமான அறிவு, ஆளுமை, ஆங்கில ஞானம், சொல்வன்மை, நகைச்சுவை உணர்வு இவரை பெரும் ஜகத்குருவாக மாற்றியது.

இவர் பல கல்விக்கூடங்கள், ஆலயங்கள், ஆச்சிரமங்கள், சமூக சேவை மையங்கள் மற்றும் கலாச்சார மறுமலர்ச்சிக் கூடங்களை நிறுவினார்.

இதன் மூலமாக “1. தனிமனித வாழ்வு உயரும். 2. சமூகத்தில் சந்தோஷம் சுபீட்சம் மலரும்” என்று நிச்சயமாக நம்பினார்.

குருதேவரின் தொலை நோக்கு, கருணை உள்ளம், நம் சிந்தனைக்கு எட்டாதது. தனக்குப் பிறகு இந்தப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதற்காக ஒரு துறவியரின் கூட்டத்தையே தோற்றுவித்தார். இன்று சின்மயா மிஷனில் சுமார் 200 துறவியர்கள் 25 நாடுகளில் பரவியுள்ள 250க்கும் மேற்பட்ட சின்மயா மிஷன் கிளைகள் மூலமாக இந்த இறைபணியை ஆற்றி வருகின்றனர்.

அவருடைய மகாசமாதிக்குப் பிறகு, குருதேவரின் அன்புச் சீடராகிய “சுவாமி தேஜோமயானந்தா” அவர்கள் சின்மயா மிஷனை வழிநடத்தி வருகிறார்கள். ‘குருஜி’ என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் சுவாமி தேஜோமயானந்தர் ஆழ்ந்த ஆன்மீக ஞானம் கொண்டவர். உயரிய கருத்துக்களை எளிமையாக பாமரரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எடுத்தியம்ப வல்லவர். நகைச்சுவையுடன் கூடிய அவருடைய அருளுரைகள் உலகெங்கும் பெரும் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வருகின்றன.

அருளும், அன்பும், அறிவும் நிரம்பிய பூஜனைக்குரிய குருஜி அவர்கள் “கீதையின் பார்வையில்” என்ற பொருளில் ஆற்ற இருக்கும் அருளுரையினை நாம் அனைவரும் செவிமடுத்து, பண்பட்டு, இன்புற்று உய்யவோமாக.

ஓம் தத் சத்.

பிரமச்சாரி ரமண சைத்தன்யர்

ஆச்சாரியார்

13.08.2003

இலங்கை சின்மய மிஷன்

கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே.

GET UP AND WALK THE PATH AGAIN

In the fast moving world of today as we move on to fresh fields and pastures new, we should set out in search of the true, Satyam, the good, Shivam and the beautiful, Sunderam. As we proceed, progressively in this search we sometimes slip and fall. It is at such times that we are petrified and unable to move ahead. We may now hear an inner voice repeating a lesson of admonishment, "Get up and walk the path again."

Life is like the river Ganga as she trickles forth from the eternal snows, runs, curls, gurgles, gushes down the mountain, meanders round boulders, broadens in valleys and, slowing down majestically, merges into her destination – the all-embracing ocean. She appears to move from youth to old-age all at once, forever the same and forever changing. She is a perfect example of the lessons of life that we can learn from all around us.

Unfortunately, life does not come with a prescription on how it is to be lived. We all must make our own choice – intelligently and independently for deep down, we are ever striving for harmony, peace and perfection. We need guidance as we toss about in the sea of samsara searching knowingly or unknowingly, "for the Changeless substratum of the ever changing."

Chinmaya Mission is an Institution, founded more than fifty years ago with the primary vision of helping each one of us to see a lasting value in an ever-changing world, dancing around us. The architect of this Mission, Swami Chinmayananda reverentially known as Gurudev, was an organizer non-pareil with a mission and a vision in life. His *modus operandi* inter-alia was the "Jnana Yagna" which the Mission continues to follow faithfully. To Gurudev –

"Man is ever striving for harmony and perfection. How great he would be – if only he had more control – over himself." The knowledge to achieve this he gives through the teaching of the sacred texts in these "Jnana Yagnas"

We explore outer space and are ready to hoist our national flags on the moon – but we fail to explore our inner being. We have not yet mastered ourselves. We load ourselves with plenty of material goods and comforts to hedge us from the vicissitudes of life; but to no avail. We look for happiness in the outside world – how can there be any lasting value in this ever-changing world, dancing around us? As a result, we get discouraged and feel miserable sinners. However, "the Halls of Vedanta have room even for miserable sinners. How great she must be! And such is her glory that she knows no sins – only mistakes, and mistakes can be corrected," says Gurudev and adds –

“Every philosophy must necessarily not only expound its theory, but also show us how to reach the goal. We must know the concept of Reality, the higher Truth; we must find our place in it and only then philosophy becomes complete and it can teach us how to strive to reach the peaks.”

Today our glorious heritage is buried under the debris of matter and machines. Gurudev says,

“It is not dead. Unearth it – silently, secretly, diligently, tirelessly. Discover the Changeless substratum, of the ever-changing. Come to realize that you are not this bit of flesh, this bundle of emotions, this confusion of thoughts. Find the highest in and through life. Think, reflect, and meditate. Withdraw your energies from their various fields of dissipation and employ them in the search for truth. The search is arduous; the path is rough and difficult. But the Ultimate Goal is yours by right. There is no better time than the present. Let us start, here and now!”

Gurudev founded the Chinmaya Mission to faithfully take up the sacred work of resurrecting the human being and helping in his endeavour to start straight away.

“Ours is a human problem – the problem of character – the texture of the social life. To revive it is to revive man. To reinstate the personality within each Hindu is the goal. Certainly it is a silent and quiet work ; it needs boundless sacrifice from each one.”

To live thus serving all, is in itself the essence of Vedanta and our spiritual sadhana is to raise, to help and revive others around us. We serve the Lord through the service of the people around us. Every act in life is an act of worship of the ever-present *Sadasiva* everywhere.

Om Shanti ! Shanti ! Shanti !

Sivanandini Duraiswamy

சின்மயா மிஷன் - மனித மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு வழிகாட்டி

வேகமாகச் சுழன்றோடிக்கொண்டிருக்கும் இந்நவீன உலகில் நாமும் புதியனவற்றைத் தேடியலைகின்றோம். அதேவேளையில் நாம் சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் ஆகியவற்றைத் தேடிச் செல்வதும் அவசியமாகின்றது. பணிபுரந்த இமயத்தில் உதித்து, மலையைத் தழுவி, பள்ளத்தாக்குகளில் விரிந்து சென்று, மெல்ல ராஜநடை போட்டு, எதனையும் அணைத்து, அள்ளிக்கொள்ளும் ஆழ்கடலில் அஸ்தமிக்கும் கங்கையுடன் நம் வாழ்க்கையை ஒப்பிடலாம். ஒரே சமயத்தில் இளமையிலிருந்து முதுமையடைவது போலவும், மாற்றமில்லாது மாறிக்கொண்டிருப்பது போலவும் காட்சியளிக்கும் கங்கை நம் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை விளக்க நமக்கு ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றாள்.

நாம் எப்படி வாழவேண்டும் என்று நமக்கு வாழ்க்கை கூறுவதில்லை. சுதந்திரமாகச் சிந்தித்து, புத்தி சாதுரியத்துடன் நம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள நமக்கு உரிமையுண்டு. நாம் மன அமைதியையும், சுபீட்சத்தையும் தேடி அலைகின்றோம். இவ்வாறு சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கி அல்லற்படும் நாம், நிலையாக மாறிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில்லா இவ்வுலகின் மாறாத நிலையான மூலாதாரத்தைக் காண விளைகிறோம். இவ்வேளையிலன்றோ நம்மை வழி நடத்த ஒரு வழிகாட்டி தேவைப்படுகிறது.

இற்றைக்கு 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சின்மயா மிஷன் நமக்கு வழிகாட்டியாக அமைகின்றது. அதன் நோக்கு யாதெனில், என்றும் மாற்றமடைந்து கொண்டிருக்கும் உலகில், ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் நிலையான இன்பத்தைக் காணவேண்டும் என்பதுதான். இந்த மிஷனை உருவாக்கிய சிற்பி குருதேவர் என நாம் அன்போடு அழைக்கும் சுவாமி சின்மையானந்தர் ஆவார். வாழ்க்கையில் பேரிலட்சியத்தை மேற்கொண்ட இம்மகானின் செயலாற்றுந் திறமைக்கு வேறு ஒருவரையும் இணை காணமுடியாது.

மனிதன் அமைதியையும், பூரணத்துவத்தையும் அடையப் பாடுபடுகின்றான். தன்னைத்தான் அடக்குந் தன்மையைப் பெற்றிருந்தானானால் அவன் மிகச் சிறந்தவனாக இருப்பான்.

நாம் விண்வெளியை ஆராயப் பிரயத்தனம் செய்கின்றோம். ஆனால் நாம் நமது உள்ளத்தை ஆராய முடியாதிருக்கின்றோம். இயற்கையை ஓரளவிற்குக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளோம். ஆனால் நாம் நம்மை இன்னும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. வாழ்க்கையில் தோன்றும் இன்னல்களில் நின்று நம்மை விடுவிக்க சுகபோகப் பொருட்கள் உள்ளன. ஆனால் அவற்றால் நமக்கு ஒரு பயனும் இல்லை. மாற்றம் அடைந்து கொண்டிருக்கும் உலகில் நிலையான இன்பம் எங்கு உள்ளது? அதனால் நாம் மனத்தையிருத்த இழந்து நாம் பெரும் பாவிகளென நம்மைக் கருதுகிறோம். ஆனால் எத்தகைய பரிதாபகரமான பாவிக்கும் வேதாந்த கூடங்கள் இடம் அளிக்கின்றன.

அவளது பெருந்தன்மைதான் என்னே! இத்தகைய புகழ் வாய்ந்த அவள் பிழைகளைத் தவிர ஒரு பாபமும் அறியாள். பிழைகளைத் திருத்தி விடலாம்.

ஒவ்வொரு தத்துவ சாஸ்திரமும் தன் கருத்தைக் கூறுவதோடு நின்றுவிடாமல், குறித்த இலக்கை அடைய வழிகாட்டவும் வேண்டும். உண்மைப் பொருளின் உட்கருத்தை அறிந்து, அதில் நமக்கு ஓர் இடத்தை வகுத்துக் கொண்டாற்றான் வேதசாஸ்திரம் முழுமை வாய்ந்ததாகும். மலை உச்சியை அடைய நாம் செய்ய வேண்டிய சாதனைகளையும் நமக்குப் போதிக்கும்.

“இன்று நம் பாரம்பரிய பழம்பெருமை யாவும் பொருள்கள், யந்திரங்களாகிய குப்பைக் கூழங்களுக்கடியில் புதைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. ஆனால் அது அழிந்துவிடவில்லை. ஆரவாரமின்றி இரகசியமாக ஓயாத உனது கடும் உழைப்பால் அதனை மீட்டு எடு. என்றும் மாறிக்கொண்டிருப்பனவற்றின் மாறாத மூலாதாரத்தைக் கண்டுபிடி. சிந்தி, மீண்டும் சிந்தி, ஆழ்ந்து சிந்தி. வேறு வழிகளில் செல்லும் உன்னுடைய சக்திகளை மீட்டெடுத்து, உண்மையைத் தேட அவற்றைப் பயன்படுத்து. தேடுதல் மிகவும் கடினமாக இருக்கும். பாதை கரடுமுரடாக இருக்கும். இறுதி இலக்கு உரிமையால் உன்னுடையது. இத்தருணத்தைவிட வேறு நல்ல தருணம் இல்லை. இங்கே, இப்பொழுதே தொடங்குவோம்!”

இத்தகைய இனிய கருத்துக்களை வழங்கிய குருதேவர், மனிதனின் மறுமலர்ச்சிக்கு வழிகாட்டும் புனித சேவையை சின்மயா மிஷன் திடசங்கல்பத்துடன் செய்யும் என்று கூறுகிறார்.

நம்முடைய பிரச்சனை மனிதனைப் பற்றிய பிரச்சனை - மனிதனது குண ஒழுக்கம் பற்றிய பிரச்சனை - சமூக வாழ்வின் இயல்பு பற்றிய பிரச்சனை. இதற்குப் புனருத்தாரணம் செய்தல் மனிதனுக்குப் புத்துயிர் அளித்தலாகும். ஒவ்வொரு இந்து மகனிடமும் அவளது குணநலன்களை மீள அமைப்பதே குறிக்கோள். இது ஆரவாரமின்றி அமைதியாகச் செய்யப்படவேண்டிய ஒரு சேவையாகும். இதற்கு ஒவ்வொரு அங்கத்துவரிடத்தும் அளவு கடந்த தியாக உணர்வு வேண்டும்.

இவ்வாறு யாவருக்கும் சேவை செய்து வாழ்வதே வேதத்தின் உட்பொருளாகும். நம்முடைய ஆன்மீக சாதனை யாதெனில் நம்மைச் சாந்தவர்களை உயர்த்த உதவுவதே. மனிதனுக்கு ஆற்றும் சேவை இறைவனுக்கு ஆற்றும் சேவையாகும். வாழ்க்கையில் நாம் புரியும் ஒவ்வொரு செயலும், எப்பொழுதும், எங்கும் வியாபித்திருக்கும் சதாசிவத்திற்கு நாம் அளிக்கும் இறை வணக்கமாகும்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

தமிழாக்கம்

தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்

SWAMI CHINMAYANANDA –

A DYNAMIC MISSIONARY

Swami Chinmayananda, like Swami Vivekananda, spread the knowledge of Hindu philosophy, especially Bhagavad Geeta, Upanishads, and the Vedas throughout India and many parts of the world. He was born on May 8th, 1916 in Ernakulam (Kerala state) in India. His father, V. K. Kuttan Menon, a lawyer by profession was from an aristocratic family of the landed gentry of Kurupath house. Swamiji's mother, Parukutti (Manku) Menon was a sister of P. Neelakanta Menon, Chief Justice of Cochin.

The parents requested Chattambi Swamikal, a great Yogi, who visited their family very often to bestow a name for their son. He gave the name Balakrishnan. In Kerala, the family house name precedes the given name, so the full name was Poothampalli Balakrishnan Menon, Balan for short. The same Swamikal initiated Balan's education in the traditional way. He later entered University College for his higher education. When he was about twenty years old and a student of St. Thomas' College in Trichur, he used the student pass offered by the Southern Railways to travel during the vacation.

While traveling in the train, suddenly the people in the coach ran to one side and looked out in that direction. When he asked what was going on, he was told that it was the famous Arunasala Hill where a great sage, Maharishi Ramana was living at the base. Observing all these, he thought it should be an interesting phenomenon to investigate. So he got off the train at the next stop and after inquiring from the people, he found the way to the said great saint and arrived finally at a large thatched hut and saw him there. He saw his eyes were closed and He seemed to be sleeping. Then, His eyes suddenly popped open and looked straight into his eyes. In that one moment with one look, the saint knew everything about him even things he did not know himself. Young Balan sat there transfixed as if seeing his whole life going up in a wave. Then the sage quietly closed his eyes again, but Balan continued to sit there for a short time; he really did not know for how long. When he was aware of his body and surroundings, he forced himself to get up, wondering first what had happened to him. He shook his head to clear his thinking. "Nothing has happened to him," he rationalized. "This man is a Hypnotist".

After talking to his uncle, Balan realized that he had been a fool not to have valued this experience of being in the presence of a man of wisdom. Something had "happened" but his mind had not been pure enough to

grasp its significance. Rationalisations and doubts had come to cover the impact of this encounter with a true master. Balakrishna Menon was now determined to set out for the Himalayas to find out about the truth of the scriptures and saints whom he thought were not useful to people in their struggle to meet their everyday life and improve its conditions.

When Balakrishnan was in the Lucknow University, he got involved with the Indian freedom groups in Punjab and one day he was picked up and imprisoned with the others. Because of the prison's crowded, unhygienic conditions and the small rations of poor quality food, disease was rampant. Many were dying and arrangements for cremation of bodies were made. Fearful of investigation, the officials were determined to avoid any more deaths in the prison. When Menon became ill weakened by a month's jail, he fell into a stupor from the disease. Consequently, he was carried out into the night and tossed beside a road in the outskirts of the city.

The next morning, an Indian Christian lady was passing along that route and happened to notice the young man lying, making feeble movements, which appeared to be a sign for help. So the lady, thinking of her only son, who resembled Menon, took him to her home and called a doctor who wanted him to be taken to a hospital immediately. The dear lady would not consider it because she knew she would give him better care than in the crowded Indian hospital. She devotedly cared for Balakrishnan Menon, sparing no expenses seeing that he got proper diet and medicine. After several weeks, Menon slowly regained strength to move about. Soon afterward, he made the short journey to Baroda where he could fully recuperate at the home of his cousin, Atchuthan Menon. He bid good-bye to the good samaritan with loving thanks. The Christian lady never knew that she saved the life of a future Hindu Sage, for she died a few years later.

At Baroda he was looked after well by his cousin's family. Atchuthan Menon's wife used to buy enough reading material, including the famous magazine called *My Magazine*. He was happy that these particular issues of this magazine happened to feature series of articles on the lives of the saints in the Himalayas. In one of the issues Menon found an article written by Swami Shivananda, the President and Founder of the Divine Life Society of Rishikesh. This was Menon's first encounter with Swami Shivananda Saraswathi. As soon as he felt strong, he left Baroda and returned to the University of Lucknow where he completed his M.A. in English Literature with honours. With this educational background he got some educational work with an Independent Newspaper, *The Free Press*. Later in 1945, he worked as a sub editor at the head quarters of the *National Herald*, the national newspaper of the Indians.

He at last set out for Rishikesh from Delhi during the summer season of 1947. When he finally arrived at Ananda Kutir, Ashram of Swami Shivananda, he was introduced to Swami Shivananda who greeted him and asked him a few personal questions. Menon explained that he was a journalist and had come to see the land of the holy sages and he intended to do a story on the area. He added that as he had read some of Swamiji's works, he had come specifically to Ananda Kutir.

Menon soon observed that this Ashram and the swamis living there were good and what he thought about them earlier was wrong. Ultimately, with the permission of his father and the consent of Swami Shivananda, Balakrishnan Menon received the initiation into Sanyasa Ashrama from Swamiji on 25th February 1949 on auspicious Shivaratri along with five other inmates. Subsequently, on the advice of Swami Shivananda he went to learn the Upanishads, Geeta and other sacred texts under Swami Tapovan, a great saint during that time at Uttarkasi. After completion of his learning under Swami Tapovan, he sat one day watching Mother Ganga in her incessant hurry, pondering whether he could face the educated class of India and bring to their faithless hearts at least a ray of understanding of what our wondrous culture stood for. While observing he seemed to hear the words "Son, don't you see me, born here in the Himalayas, I rush down to the plains, taking with me both life and nourishment to all in my path. Fulfillment of any possession is in sharing it with others". He felt encouraged. The urge became irresistible. Thus Swamiji travelled throughout India and to many parts of the world, never touched by the sacred waters of the Ganga, in his mission to share with others the knowledge he received in the valleys of the Himalayan peaks.

He had his first Jnana Yagna at Poona on December 23, 1951. At this discourse there were only eighteen people and the committee that helped organize the Yagna was rather disappointed at the small turn out and was surprised to note that Swamiji showed no sign of disappointment. In fact he was thrilled. Swami Tapovan had warned him when he left Uttarkasi, "Consider yourself lucky if you find ten to fifteen listeners for Vedanta." Later, thousands of people started going for his Yagnas. Copies of his talks were printed for distribution. Three or four daily discourses were then combined into booklets called Yagna Prasad and were mailed out free of charge to anyone who requested them. The first two Yagna Prasads were addressed to Sri Swami Tapovan and Sri Swami Shivananda. Both swamis acknowledged receipt of them, wishing and blessing him.

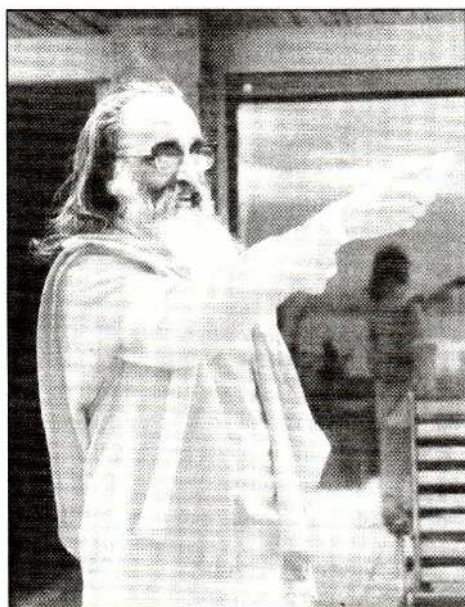
In 1955, in an inauguration address in a Madras Yagna, Swamiji mentioned the idea of a school to teach and train young men and women, so

that they could dedicate their lives to the noble cause. As Swamiji put it “the message of the Upanishads is to be interpreted, taught and broadcast from door to door.” Thus the construction of Sandeepany Sathanalaya was the fulfillment of a long cherished dream, begun only in 1961; it was built entirely through Yagna collections and private donations offered by the numerous supporters of Swamiji’s mission. On April 11, 1963, with the completion of the building, the training course was begun with thirty students who together hoisted the flag with the large OM symbol, amidst Vedic chanting, ringing of bells and blowing of conch. Turning to the students, Swamiji said, “Look, I have not hoisted the flag, it was you. Now it is up to you to keep the flag flying.” Sandeepany Sadanalaya is situated in a natural setting beside the lovely Powai Lake, thirty kilometers from Bombay. The school was named after the Guru of Sri Krishna, Rishi Sandeepany.

Swami Chinmayananda attained samadhi on August 03, 1993 in Santiago, U.S.A. Although Swamiji discarded his mortal frame, He is in His inherent Divine Self and still guiding all spiritual seekers, especially his disciples, Swamis and Bramacharis in about 250 Chinmaya Mission Branches all over the world, hospitals in Bangalore, 72 schools in India and women’s upliftment programmes at Siddhabari and Andra Pradesh.

Om Shanti! Shanti! Shanti!

S. Kandasamy

SWAMI CHINMAYANANDA'S THOUGHTS, AS A PEACE FOUNT

WE CAN! WE MUST! WE WILL!

A young sannyasin with a daring vision and a messianic fervour appeared on the scene at a time when the young generation of Hindus had lost faith in their religious traditions and were swept of their cultural moorings. He was agitated and disappointed with his people who seemed enmeshed with material comforts and were oblivious to their rich and glorious cultural past. They aped the west blindly. He was determined to resuscitate the Hindu social structure and bring about a cultural renaissance. He had a vision to realize this dream. "We can, we must, we will," were his watchwords which reverberate through all his actions as he endeavoured to fulfill his dream.

The young Sannyasin was Swami Chinmayananda, revered as Gurudev. His life was a long and continuing saga of endeavour in which he added bit by bit, piece by piece creating mission centres in India and around the world, training acharyas to carry out his mission. These centers were to be forged in, developed and worked out essentially for the teaching of the scriptures to the little ones, the youth and the elders. He planned his programmes meticulously using the same English language that the young generation of English speaking Hindus were familiar with. To the young monk, spirituality was never a post retirement past-time for he believed that spirituality should help prepare and equip a young mind to face the challenges of life and emerge diligently as the winner. He realized that the youth should be harnessed carefully into the channels of dynamism and progressiveness. These ideas were to become the spring-board for the great Hindu cultural renaissance, to teach the young that –

"The present is the richness of the past. To be aware of the glorious past itself inspires man to strive now in the present. The future glories come with the present efforts. To maintain his sacred past will readily give him a splendid spirit of self sacrifice in the present – a spirit which will assure achievements."

His dream blossomed out as the Chinmaya Mission, which included initially the Yuvakendras, the Balavihars and the innumerable yagnasalas from where he inspired a many splendoured tradition of imparting the message of the scriptures. These later blossomed out into service centers helping the needy. This was his tryst with destiny and the mission centers he founded are the Divine Gifts that endure.

Very often, as we struggle through life facing challenges from moment to moment, we tend to act thinking of the results of our actions. The present always moulds the future. Tomorrow's harvest depends on what the farmer has already put in – today's ploughing, sowing and weeding. Instead of carefully ploughing and sowing at the right time, the farmer wastes the present chances and thinks of the worst scenario of the crop failing, then in all probability the harvest will fail. Thus, Swamiji quotes the Bhagavad Geeta saying,

“Invest the present moment intelligently and properly so that the future is taken care of. The past is over and the future is yet to come. The present is all important and is the moment of action and decision. Your duty is to work.. An action in the present defined in terms of a future moment is its reward.”

In this manner, he urges us to bring out the best in us into the present.

Saying, “The world needs the refreshing teachings of the Bhagavad Geeta and the Upanishads, when materialistic tendencies are overpowering humanity, and greed has greatly reduced the divine qualities of sharing and caring,” he brought back the Yagna spirit into our mundane lives, homes and work places. The Yagna was the sacrificial fire ritual of the Vedic age where the devotees tended offerings of oblations to kindle the fire in a spirit of sharing and surrender. The study and contemplation of the scriptures taught at the Chinmaya spiritual Yagnas, kindle the fire of knowledge in us and into this fire we offer our ego and negative tendencies as oblations. His sharp logic, dramatic expression and humourous parables from daily life drive home effectively the life giving message of the ancient texts. His words of admonishment are,

“ Act in a spirit of sacrifice and surrender, and work with dedication to a higher and nobler ideal if you wish to be successful in life. Just as Arjuna finally woke up to fight his battle, you too will find success and peace of mind in the midst of life's sufferings as soon as you become selfless and dedicated in all your activities without ego and desires for the results.”

The study of the life of Swami Chinmayananda shows that he was great in his goodness and good in his greatness. The mosaic of his thoughts and actions show that his reliance on the ancient scriptures was steadfast. He made his life a laboratory of the Soul in which a re-discovery of the supremacy of the ancient scriptures was made and taught. As an artist of life and a sculptor of

character-perfecting, he brought about a moral re-awakening into the several thousands of devotees emphasising spiritual beauty and how we should bring its laughter and cheer into our world of fears and competitions, conflicts and confusions, joys and sorrows. The trail he blazed is, "Live a chaste life of love and dedication and be yourself a 'Sandeepany,' one who lights the 'Lamp of Truth,' in the hearts of all," and this is the guiding principle of the life's work of each mission member.

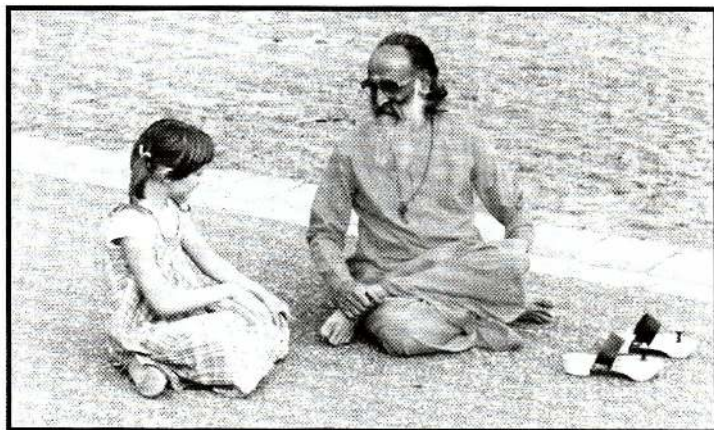
He strode the spiritual stage like a colossus and to us in the Chinmaya family, he was a presence, a light, a glow and a fragrance guiding and inspiring us. When the news of his samadhi reached us, the words of an English poet came to mind –

"Why did nature bring down this mighty oak beneath whose benevolent shade so many found refuge."

Om Shanti ! Shanti ! Shanti !

Sivanandini Duraiswamy

The Guru and his Sishya

பூஜ்ய குருதேவர் - சுவாமி சின்மயானந்தா

இன்று உலகலாவிய ரீதியில் தனது கிளைகளைப் பரப்பி நிற்கும் பேர் விருட்சமாகிய சின்மயா மிஷனின் ஸ்தாபக கர்த்தா குருதேவர் சின்மயானந்தா ஆவார். இவர் இரு மகா ஞானியர்களை குருவாகப் பெறும் பேரருள் பெற்றிருந்தார். பூஜ்ய சுவாமி சிவானந்த மகராஜ், பூஜ்ய சுவாமி தபோவன மகராஜ் ஆகிய இருவரிடமும் இந்து சமய தர்மத்தையும், வேதம், உபநிடதம் போன்ற நூல்களின் நுண்ணிய கருத்துக்களையும் கற்றுத் தெளிந்த சிந்தையுடையவராக வளர்ந்து மனித குலத்திற்குச் சேவை புரிய வந்தமை, உலகமக்களாகிய நமக்குக் கிடைத்த பாக்கியம் என்றே கருத வேண்டும்.

ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த சுவாமி சின்மயானந்தா, சந்நியாசிகள் சோம்பேறிகள்; அவர்களால் உலகிற்கு யாது பயன் எனக் கருதி, அவர்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆராய்ந்து அறிந்து அவர்களது பொய்வாழ்க்கையை பத்திரிகை வாயிலாக உலகிற்கு அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என எண்ணினார். இவ்வாறு உறுதி கொண்ட மனத்துடன், ரிஷிகேஷத்தில் அமைந்துள்ள சுவாமி சிவானந்தாவின் ஆச்சிரமத்தைச் சென்றடைந்தார். அங்கு சுவாமி சிவானந்தாவும், அவரைச் சார்ந்த சுவாமிகளும் சமூக நலனுக்காக ஆற்றிவரும் ஆன்மீக, சமூகப் பணிகளைக் கண்டு வியந்தார். அவர்கள் போலித்தனத்தை உலகிற்கு கர்ச்சித்து முழங்கித்தள்ள முற்பட்ட ஆண் சிங்கம் அடங்கி, தான் கொண்டிருந்த தப்பிப்பிராயத்தை மாற்றி, அத்துறவிகளுடன் இணைந்து வாழ்ந்து பணிபுரியலாயிற்று. சுவாமி சிவானந்தாவின் ஊக்குவிப்பில் கற்கவேண்டியவற்றைக் கற்று, சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றக் கற்றுக் கொண்டார். துறவிகளின் சூழலில் வாழ்ந்த இவர், அதில் பற்று கொண்டு, ஆன்மீகத் துறையில் ஈடுபட்டு மெல்ல மெல்ல தனது உலகப் பற்றுக்களை விடுத்துத் துறவியானார்.

1949ம் ஆண்டு, மகா சிவராத்திரியன்று சுவாமி சிவானந்தாவிடம் தீட்சை பெற்று சுவாமி சின்மயானந்தா என்னும் திருநாமம் பெற்றார்.

சுவாமி சின்மயானந்தா பிறந்த பொழுது அவரது குடும்பத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய சட்டம்பிச் சுவாமி, குழந்தையை ஆசீர்வதித்து, “பாலகிருஷ்ணன்” எனப் பெயரிட்டமையும், பின்னர் பாலகிருஷ்ணன் ரமணமகாரிஷியைத் தரிசிக்க சென்ற பொழுது, பாலகிருஷ்ணனின் மனம் நெகிழ அம்மகான் உற்றுநோக்கிய பார்வையும், பாலகிருஷ்ணன் ஒரு பெரிய ஞானியாக விளங்குவார் என்பதனை முன் கூட்டியே காட்டினபோலும்.

சுவாமி சின்மயானந்தாவின் விவேகத்தையும், ஆற்றலையும், வேதங்களைக் கற்கும் அவாவையும் கண்ட சுவாமி சிவானந்தா, இவரை மகா ஞானியாகிய தபோவனம் மகராஜிடம் அனுப்பி வைத்தார். சுவாமிகளுடன் இமய மலைச்சாரலில் ரிஷிகேசம், உத்திரகாசி,

கங்கோத்திரி போன்ற இடங்களில் குருவுடன் வசித்து, குருவுக்குத் தொண்டுகள் செய்து கற்க வேண்டியனவற்றை ஐயந்திரிபறக் கற்றார்.

இமயத்தில் ஊற்றெடுத்து, நாட்டின் பலபாகங்களிலும் பாய்ந்து, அவ்வப்பகுதிகளைச் செழிக்கச் செய்து மக்களை மகிழ்விக்கும் கங்கை நதியை, அதன் கரையில் அமர்ந்து அவதானித்த சுவாமி சின்மயானந்தாவின் உள்ளத்தில் ஒரு புதிய எண்ணம் உருவாயிற்று. வேதபாராயணம் இமயத்தோடு நின்றுவிடலாகாது. அங்கு அமர்ந்து விடாது, கங்கையைப்போல் பல இடங்களுக்குச் சென்று, ஞான அறிவின்மையால் ஆசாபாசங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு தம் வாழ்க்கையை இனிது வாழ்த்தெரியாது துன்புறும் மக்களுக்கு ஆன்மீக அறிவைப் புகட்டி, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை மலரச் செய்ய வேண்டுமென அவரது உள்ளம் புத்தி புகட்டிற்று.

தபோவன சுவாமிகளின் ஆகியுடன் இமயத்தில் நின்று புறப்பட்டார். வட இந்தியாவில் பூனா நகரில் விநாயகர் ஆலயத்தில் இவர் ஆற்றிய முதல் ஆன்மீகச் சொற்பொழிவைக் கேட்க ஏழு பேர்தான் கூடியிருந்தனர். தனது குறிக்கோளிலும், தனது ஆற்றலிலும் திடமான நம்பிக்கை கொண்ட அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த சுவாமிகள் இதைக் கண்டு பின்வாங்கவில்லை. முன் வைத்த காலை இவர் ஒருபோதும் பின் வாங்குவதில்லை.

சுவாமி அவர்களின் இலட்சியம்:

- ♦ தனிமனிதன் யாராயிருப்பினும், அவனுக்கு வேதாந்த அறிவை ஊட்டி, அவனது வாழ்க்கையை மலரச் செய்தல். தனிமனிதனின் முன்னேற்றம் சமூக முன்னேற்றமாகும்.
- ♦ இந்தியாவின் பழம்பெருமையையும், புகழையும் மீள நிலை நாட்டல்.
- ♦ இந்து கலாச்சாரத்தை தற்காலத்துடன் தொடர்வுபடுத்திக் கருத்துள்ளதாக்கல்.

சுவாமி அவர்கள் தனது ஆன்மீக சொற்பொழிவுகளை ஞானயக்னா என அழைத்தார். அறியாமை என்னும் இருளை நீக்கி ஒளியாகிய அறிவைத் தருவன என்று பொருள்படும். சுவாமி அவர்களின் கருணை உள்ளம், கம்பீரத் தோற்றம், நாவன்மை, எடுத்த பொருளின் அரிய கருத்துக்களை இனிமையாக நகைச்சுவை ததும்ப எடுத்துக் கூறும் ஆற்றல் ஆகியன நாளடைவில் ஆயிரமாயிரம் மக்களை அவர்பால் ஈர்த்தன. இந்தியாவின் பல பாகங்களில் மாத்திரமன்றி இலங்கை, சிங்கப்பூர், நேபாளம், மொறீசியஸ், தென்ஆபிரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, ஹொங்கொங், அமெரிக்கா, கனடா, சுவிற்சலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்று வேதம், உபநிடதம், பாகவதம் போன்ற அரிய நூல்களின் உட்பொருளை அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்பெறுமாறு

அள்ளி அள்ளி வழங்கினார். ஓய்வின்றி உழைத்த சுவாமிகள் 42 வருட காலத்தில் 576 ஞான யக்னாக்களை நடத்தியுள்ளார்.

“இன்றைய சிறுவர் நாளைய உலகம்” எனக் கூறிய இவர், குழந்தை வளர்ப்பில் தாய்மாருக்குள்ள பெரும்பொறுப்பினை ஆணித்தரமாக அடித்துக் கூறியுள்ளார். நற்பண்புகளையும், நாட்டின் கலாச்சாரத்தையும் கற்றுக் கொடுப்பதுடன், தாம் கொண்ட கொள்கைகளுக்கு இணைய துணிவுடன் வாழ வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்க்க வேண்டும் என்றார்.

இளைஞர்களிடம் குருதேவர் அளவுகடந்த அக்கரை காட்டினார். இவ்விளைஞர்கள் எத்தொழிலிலும் துணிந்து இறங்கி வெற்றிகாண விளைகின்றனர். நவீன கருத்துக்களை ஏற்கத்துடிக்கும் இவர்களுக்கு வேதத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசமில்லை. நமது சமுதாயமும் இவர்களைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. சில வேளைகளில் இவர்களது ஊக்கத்தை அடியோடு நசுக்கிவிடுகிறது. விளையும் பயிரை முளையிலேயே கிள்ளிவிடுகிறது. ஆனால் எதனையும் சாதிக்கும் வல்லமையும், துணிவும் இவர்களிடத்து உண்டு எனக் கண்ட குருதேவர் இவர்களை “இளமையிலேயே கவர்ந்து விடு” என்றார். இவர்களிடத்துக் காணும் ஆளுமைத் திறன்களை வெளிப்படுத்தி, நற்பண்புகளைப் பழக்கி, எதனையும் கையாளுந் திறமையைப் பயிற்றுவித்து, சிறந்த மானிடர்களாக ஆக்கவேண்டும் என்பதே குருதேவரின் அவா. நாளைய உலகம் இன்றைய இளைஞர்களுக்காகக் காத்து இருக்கின்றது. குருதேவரின் சிந்தனையின் பிரதிபலிப்பாக யுவகேந்திரா அமைப்புகள்செயற்பட்டு வருகின்றன.

சேவைக்கெனவே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மகான் கடுமையாக உழைத்தார். “வெற்றியின் இரகசியம் கடும் உழைப்பு. அது வெறும் சாதாரண உடல் உழைப்பு அல்ல. ஒரு குறித்த குறிக்கோளை அடைய நாம் தொழில்படும்பொழுது, நாம் நம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி, உற்சாகத்துடனும், பொறுமையுடனும், நேர்மையுடனும் உழைக்கும் உழைப்பாகும்”.

இராப்பகலாக ஓய்வின்றி உழைத்தமையாலன்றோ சுவாமி அவர்கள் நமக்குப் பல அரிய பெரிய நூல்களை எழுதித் தந்துள்ளார். இவரது ஆங்கில அறிவுக்கு இவரே இணை. பல இந்து சமய நூல்களுக்கு இவர் எழுதிய ஆங்கில விளக்க உரைகள் வெளியுலகில் இந்து தர்மத்தைப் பரப்ப பேருதவி புரிகின்றன.

தான் மேற்கொண்ட சேவை மென்மேலும் தொடரவேண்டுமென விரும்பிய குருதேவர், இளந்துறவிகளுக்கு ஆங்கில மொழி மூலம் பயிற்சி அளிக்கும் “சாந்த்பனி சாதனாலயம்” என்னும் நிலையத்தை பம்பாயில் ஆரம்பித்து வைத்தார். இங்கு உண்மைப் பொருளை உணர்த்தும் வேதங்கள், உபநிடதங்கள் போன்ற இந்து சாஸ்திர

நூல்களை உள்ளடக்கிய ஒரு கடினமான ஆழ்ந்த பிரமச்சாரிய பாடத்திட்டத்திற்கமைய பயிற்சி அளிக்கப்படுகின்றது. இங்கு பயிலுந் துறவிகள், அநாதியான நூல்களை தற்காலத்திற்கேற்ப கையாளும் வகையினையுங் கற்றுக் கொள்கின்றனர்.

1916ம் ஆண்டு, மே மாதம் 8ம் திகதியன்று இவ்வுலகு உய்ய இவ்வவணியில் அவதரித்த மகான், கோடானுகோடி மக்கள் துயருற, 1993ம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் மாதம் 3ம் திகதி சாந்தியாகோ நகரில் மகா சமாதியடைந்தார். இவரது துறவு வாழ்க்கைக்கு வழிவகுத்த சித்தபாரி ஆச்சிரமத்திற்கருகில் இவரது பூதவுடல் சமாதி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மனித வாழ்வில் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்திய மகா ஞானி, தான் ஏற்றி வைத்த ஞானதீபம் என்றென்றும் பிரகாசிக்க, தனது அன்பிற்குப் பாத்திரமான, சேவை உணர்வுமிக்க குருஜி தேஜோமயானந்தாவின் தலைமையின்கீழ் 200 இற்கு மேற்பட்ட துறவிகளை விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவர்கள் உலகின் பல பாகங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சின்மயா மிஷன்களின் பொறுப்பை ஏற்று, குருதேவரின் இலட்சியத்தை நிறைவேற்ற அளப்பரிய சேவை புரிந்து வருகின்றனர். குருதேவரின் ஆசியும், இறையருளும் அவர்களுக்கு என்றும் துணைபுரியும்.

குருதேவர் சின்மயானந்தா இன்று நம் முன்னிலையில் இல் லையெனினும், அன்னார் நமக்கு அன்புடன் அளித்த அறிவுரைகளும், போதனைகளும் என்றென்றும் நிலைத்து நின்று நமக்கு வழிகாட்டும்.

குருதேவரின் பாதவிந்தாரங்களுக்கு எங்கள் அஞ்சலி.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்

LIFE IS A MIRROR

Many of us go through life hardly knowing ourselves, often justifying our mistakes. This tendency of not admitting one's weakness and making excuses begins quite early in one's life. It is often reinforced in youth as they observe adults around them.

Wanting to be loved is a universal need. Every one on earth wants to be treated well. The big screen projects love in a way that often gives a distorted view of this beautiful existence. It gives us the impression that valued love and respect can be bought with fashionable clothes expensive cars and big houses.

A REFLECTION

A man walked a long way through Himachal Pradesh to reach a sacred valley, a place called "The Valley of Gods," for its beauty. On reaching the destination he was taken up with the semi-circular range of hills, the grassy plains and the gorgeous flowers in bloom.

He waited for the God of the Mountains to speak but was met by silence. Becoming impatient, he shouted, "Can't you say something?"

The God of the Mountains replied, "Can't you say something?"

Getting angry, the man shouted, "How rude of you to shout."

The reply was much louder, "How rude of you to shout."

Hearing this, the man got very angry and yelled, "I hate you."

The response was "I hate you."

The man turned around and walked away, deciding never to return.

A few years later, a sage from the Valley of Gods, visited his village. With anger the man told him about his experience. The sage smiled and said, "Will you give me a chance to take you back there? Hesitant at first, but then out of reverence the man agreed.

After many days on foot, they reached the Valley of Gods. Recalling the bitter experience, the villager told the sage, "I will not speak a word. You can talk to him and be insulted."

The sage smiled and then said, "Greetings to you."

The reply was, "Greetings to you."

The sage then shouted, "I love you."

The reply came back loud and clear, "I love you."

The sage turned to his companion, who stood in surprise.

"See? I was respectful and kind to him and he returned the same kindness."

Many of us make the mistake that the young villager did. If there is a problem, we often fail to look within; instead we rush to blame the world. Life reflects what we give ourselves from big issues to small such as the weather or traffic.

Applying this principle to life as a whole will result in our kindness being mirrored. It need not be by the same people, but we can be sure of receiving it from someone, somewhere when we need it the most.

A conscious act of discovering the greater is in us, while seeking our identity with it. As we tune ourselves to the better, we gather the very qualities of the higher.

"Love in action," is the heart of all religions. Have a friend to make life easier and richer. Grow to become a person who deserves harmony in friendship. The search is not outside but within. The joy is finding it.

To help us in this search, the Chinmaya Mission conducts innumerable Jnana Yagnas all over the world. In August this year, we are gifted to have Swami Tejomayanandaji who is reverentially called Guruji by all his devotees, to conduct a Yagna in Colombo from August 26th – 30th, 2003.

Uma Surendra

Every moment man has the freedom to start a new way of life. For this, two things are unavoidable. First the right thing must be chosen as our goal. For this a capacity to think properly is necessary. Thereafter, instead of theorising you must have the heroism, the large-relatedness, the muscle necessary to live up to your ideals.

— Swami Chinmayananda

வாழ்க்கை ஒரு பிரதிபிம்பம்

எங்களில் பலர் எங்களை அறியாமலே வாழ்க்கையைக் கழிக்கின்றோம். எங்களது பிழைகளைச் சரியென நிரூபிக்க விளையின்றோம். பிழைகளை ஒப்புக்கொள்ளாததன்மை இளம் பருவத்திலேயே ஆரம்பித்துவிடுகிறது. பெரியவர்களைப் பார்த்தே, இளைஞர்களும், யுவதிகளும் இப்பழக்கத்தைப் பழகிக் கொள்கின்றனர்.

எம்மிடத்தில் யாவரும் அன்பு காட்ட வேண்டும் என்பது உலக இயல்பு. அன்பு என்பது பலவிதமான கோணங்களில் ஊடகங்களுடாகச் சித்தரிக்கப்படுவது அதன் புனிதத் தன்மைக்கு ஒரு இழுக்கு என்றே கூறலாம்.

விலையுயர்ந்த உடை, அழகிய பெரிய வீடு, விலைமதிக்கவொன்னா வாகனம் ஆகியவற்றால் அன்பையும், மதிப்பையும் பெற்றுவிடலாம் என்ற தப்பிப்பிராயம் ஏற்படுகிறது.

ஒரு நாள், ஒரு குடியானவன் ‘கடவுள்களின் பள்ளத்தாக்கு’ என்ற அழகிய பள்ளத்தாக்கைக் காண்பதற்காக இமயமலையை நோக்கிச் சென்றான். அங்கு சென்றடைந்தவன், அழகிய மலைகளையும், பச்சைப்பசேலென்ற புற்றரையையுங் கண்டு வியந்தான்.

இறைவன் இங்கு இருப்பார், அவர் தன்னுடன் கதைப்பார் என்று எண்ணினான். ஏமாற்றம் அடைந்தான். பொறுமையை இழந்த அவன் “உன்னால் ஏதாவது சொல்ல முடியாதா?” என்றான்.

இறைவன், “உன்னால் ஏதாவது சொல்ல முடியாதா?” எனப் பதிலளித்தார்.

கோபமடைந்த குடியானவன், “நீ இவ்வாறு உரக்கக் கத்துவது அழகல்ல” என்று கத்தினான்.

உரத்த தொனியில் “நீ இவ்வாறு உரக்கக் கத்துவது அழகல்ல” என்ற பதில் கிடைத்தது.

இதைக் கேட்டு மேலும் கோபமடைந்த குடியானவன் “நான் உன்னை வெறுக்கிறேன்” எனக் கத்தினான்.

“நான் உன்னை வெறுக்கிறேன்” என்ற பதில் கிடைத்தது.

மீண்டும் அங்கு போவதில்லை என்று முடிவு கட்டிய குடியானவன் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றான்.

சில வருடங்களுக்குப் பின் இந்தப் பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசத்திலிருந்து ஒரு ஞானி குடியானவனின் ஊருக்கு வருகை தந்தார்.

குடியானவன் மிக்க கோபத்துடன் தனது அனுபவத்தைக் கூறினான்.

ஞானியின் முகத்தில் ஒரு புன்னகை. “மீண்டும் ஒருமுறை அங்கு வருவாயா?” எனக் கேட்டார்.

சற்றுத் தயங்கிய அவன், ஞானியிடம் கொண்ட மதிப்பிற்காகவே உடன்பட்டான்.

பல நாட்கள் நடையின்பின் இருவரும் அவ்விடத்தை அடைந்தார்கள். குடியானவன் தனது பழைய அனுபவத்தை மனதிற்கொண்டு, “நான் ஒன்றும் கதைக்க மாட்டேன். நீரே கதைத்து, அவமானத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளும்” என்றான்.

“உனக்கு என் வாழ்த்துக்கள்” என்று ஞானி கூறினார்.

“உனக்கு என் வாழ்த்துக்கள்” என்றது பதில்.

“உன்னை நான் நேசிக்கிறேன்” என்று உரக்கக் கத்தினார் ஞானி.

“உன்னை நான் நேசிக்கிறேன்” என்ற பதில் உரக்கக் கேட்டது.

“பார்த்தாயா? நான் மதிப்புக் கொடுத்தேன். கொடுத்ததையே பெற்றுக் கொண்டேன்.”

நம்மில் பலர் குடியானவனைப் போல பிழை விடுகிறோம். ஒரு பிரச்சனை எழும்பொழுது, அதை உள்நோக்கிப் பார்க்காமல், மற்றவர்களில் பழியைப் போடுகிறோம்.

பெரிய விடயமானாலும் சரி, சிறிய விடயமானாலும் சரி, நாம் வாழ்க்கையில் என்ன நிலை எடுத்துக்கொள்கிறோமோ, அதே பிரதிபலிக்கும். நாம் ஒருவருக்கு அன்பு காட்டினால், ஒரு நன்மையைச் செய்தால், அது ஏதோ ஒரு வகையில், நமக்கு மிகவும் வேண்டிய நேரம் உதவும்.

உண்மைப் பொருளை அறியும் ஆற்றலும், நம்மை நாம் அறியுந் தன்மையும் நம்மிடத்தில் உண்டு. இவ்வழியில் செல்ல நம்மை நாம் பதப்படுத்திக் கொள்வோமானால், உயர்ந்த குணநலன்கள் நம்மை வந்து சாரும்.

எல்லா மதங்களும் ‘அன்பு காட்டல்’ என்பதைக் கருவாகக் கொண்டுள்ளன. வாழ்க்கையை இலகுவாக்க, வளப்படுத்த ஒரு நண்பனைத் தேடு. நட்புறவில் அமைதியைக் காணும் ஒரு நல்ல மனிதனாய் நீ வளர். அமைதியைப் புறத்தில் அல்லாது உனக்குள்ளேயே தேடு. அதனைக் கண்டு பிடிப்பதே பேரானந்தம்.

இந்த தேடுதலுக்கு உதவிபுரியுமுகமாக சின்மயா மிஷன் பல ஞான யாகங்கள் நடத்தி வருகிறது. இவ்வருடம் ஆவணி மாதத்தில் (26 - 30ம் திகதிவரை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில்) இவ்வியாகம் ஒன்றை நடத்த, எமது மிஷன் தலைவர், சுவாமி தேஜோமயானந்தாஜி அவர்கள் இலங்கைக்கு வருகைதர இருப்பதை அறியத் தருகிறோம்.

தமிழாக்கம்

தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்

A GLIMPSE OF THE GOAL

THE YEAR WAS AUTUMN 1974

The Chinmaya Movement has completed fifty golden years of service and as we take our stride into the beyond, my thoughts go down memory lane to share profound memories and relive those intense experiences of Autumn 1974 with my readers.

A couple of helicopters took off from the airport in Manila that lovely autumn afternoon taking a few devotees to the Yagnasala in the Lubang island athwart the Philippines. As diplomats we were the lucky ones to ride the helicopter with the Prohita of the Yagna, revered Swami Chinmayananda who was on a very special mission to conduct the first Jnana Yagna cum Retreat in that country.

The Yagna was a popular ritual of the Vedic age. The people under the guidance of a Prohita, the Vedic priest, assembled in the woodland hermitages along the banks of the Ganga to perform the Yagna. Both men and women tended the blazing sacrificial fires in a spirit of sharing and surrender, offering a mixture of nine grains, ghee, milk, grass, fruits, wood, while chanting the Vedic mantras. The whole ritual was a prayer, an invocation to the Lord in a spirit of Yagna – “Lokaah samastaah sukino bhavantu,” for the community’s happiness, for the nation’s glory and for the welfare of the world. All prayed and offered together without attachment and egocentric desires in the true spirit of Yagna.

Unfortunately, this grand spirit behind the Yagna gradually faded away and only the ritualistic aspect continued with larger offerings coupled with the desire for benefits. Sri Krishna brought back the spirit of the Yagna in the Bhagavad Geeta. Swami Chinmayananda in more recent times brought it into our mundane lives, homes and work places helping to make our action a sacred yagna. He explains that such selfless efficient actions bring mental poise and beauty to the work undertaken. His Yagnas take the form of spiritual discourses where the Vedantic Truths are taught and into the fire of Knowledge, sacrificial offerings - offerings of ignorance, fruits of our actions and are ego are made and consumed in the fire, kindled by the deep and profound truths of the scriptures.

The island of Lubang played host to the first Chinmaya Yagna and retreat in the Philippines. Serious thought had gone into planning every small detail of the camp – to see that all were comfortably accommodated, fed nourishing vegetarian food, and many more other aspects looked into. All these led to a devotional, successful and memorable programme.

Swamiji had come to the Philippines to conduct this Jnana Yagna cum Retreat. At this Yagna, discipline was paramount. A few hundreds of persons drawn from different strata of society men, women and youth – men and women involved in business, the professions and the diplomatic service were present. At the inaugural session itself, Swamiji insisted that we should assemble in the yagnasala in time – not a minute late; no smoking, no leaving, no lounging. On that solemn note, the Yagna took off. In the course of time all of us, Hindus and non Hindus, the curious and the genuine, the sincere and the agnostic learnt to enjoy the quiet disciplined atmosphere prevailing in the yagnasala, dining hall and dormitories of the Training College we were housed in. It gave us an opportunity to watch Swamiji's expressions, gestures at close quarters. His tall, thin and frail figure with flowing beard and sparkling eyes in ochre robes was majestic and this itself, was grand and great.

At 6 a.m. the following day the participants assembled for Swamiji's guided meditation. This was a wonderful experience for all of us with his imposing presence and baritone voice guiding us through the intricacies of meditation beginning with the chanting of the mantra "Om.....Om.....Om..... long and vibrant, sending a thrill down the spine and resounding throughout. All was still that crisp autumn dawn and the vibration was scintillating and deeply devotional. Swamiji explained the significance of the Peace invocation as being one that is chanted daily to our own higher Self, which would lessen all agitations and establish peace within ourselves. This would gradually remove the veil of ignorance.

Swamiji chose two simple texts – at the Yagna in the evenings he spoke on the Geeta - chap XII. We sang after him in chorus, sloka after sloka as he explained each verse. He taught us that Bhakti yoga is the path of devotion where devotion becomes the devotee's identification with his Ishta Devata. By worshipping him with intense love and dedicating all actions to Him, we attain salvation.

Gurudev at the Lubang Yagna

In the morning with japa, the text was the Kenopanishad. The B.M.I. (Body, Mind, Intellect) chart and the long stick pointer became very familiar to us over the four days and he kept us spell bound, alert and vigilant. With this chart and the stick in hand, Swamiji's figure took on a vigour and energy that was reflected in his voice – beautiful and mesmerizing as he explained the

Vedantic truths in his simple lucid style. He spoke of being conscious of our duties and that work with surrender and devotion leads us to the goal of human life. To listen to his profound wisdom was ennobling as he used the most contemporary examples from our day to day life to illustrate the various concepts. These study sessions were interspersed with the singing of bhajans.

Though Swamiji did not introduce the 'fire ritual,' of the Vedic era at this Yagna, the Nambiars who accompanied the Swami on the Asian trip, related vividly the ritual, the legacy of the Vedic period. In the early Yagnas, the turf was specially prepared for this ritual with flowers, grain , ghee and other puja materials. A priest would recite the mantra offering the oblations into the fire. The devotees repeat the mantra and at the end, each one offers individually an offering of oblation into the fire - in reality offering one's ego and negative tendencies into the fire. The ashes would be the prasad, the grace received from the Lord of the ritual. This was the Yagna done with materials – dravya yagna, while the Yagna that Swamiji was conducting was Jnana Yagna as means of self purification through spiritual discourses. During the Yagna in the Philippines, Swamiji replaced the fire ritual with an archana, the offering of flowers together with the chanting of the Name of the Lord. As we offer the flowers, we offer our ego and negative tendencies.

The satsang and the question and answer sessions every evening were truly beautiful - an occasion when we came close to Swamiji and a time when we quietly committed our selves to a spiritual life.

The last day of our Yagna was a day of offering unto the Guru of the Yagna – Guru dakshina or the exchange of love offerings.. Swamiji himself came down from the dais walked majestically amidst the devotees sprinkling water on us. To us it was a kind of baptism to reconvert ourselves to the purity of Hinduism with the blessing of the Master. The touch of the cold water thrilled us and we felt cleansed of our ignorance. After this sacred purification each one made an offering of flowers while chanting the Sahasranama, offering his love at the feet of the Lord and in turn received the prasad from Swamiji.

With the chanting of the final Peace Sloka the curtain came down on the spiritual session, leaving the devotees richer and purer than when we left Manila for the yagna sala.

“All that the Teacher can supply is a clear vision of what is involved, a glimpse of the goal to be achieved and logical arguments to convince the student of the blessedness and perfection of both the God and the path but each one must walk the path by himself.”

Om Shanti! Shanti! Shanti!

Sivanandini Duraiswamy

CHINMAYA MISSION TOUCHES MANY LIVES AND LEADS THE SOUL TOWARDS THE QUEST FOR SPIRITUAL FULFILLMENT

Gurudev Swami Chinmayananda, was the founder of the Chinmaya Mission. He dedicated his entire life to spirituality where he made available to all the people, the pathway to reach reality and the ultimate experience.

The *gangothri plan* as it is known, evolved when Gurudev realized the fact that the wonderful knowledge he had gained from Swami Thapovan Maharaj should be shared with as many as possible. He brought the holy knowledge of Truth to the world from the heights of the Himalayas, blessed many with mental peace, and helped others to reach the goal of self-realization. Gurudev's vision manifested itself through the Chinmaya Mission to great heights. He has blessed all those who have come within his orbit and many others who have not.

The Chinmaya Mission which is a rare institution, continues to propagate the divine goal envisaged by Gurudev through the many Swamis and Swaminis. It has a practical and disciplined approach to living a good life. The Mission helps the individual to grow in childhood through the many Balavihars, which introduce the initial insights of Vedanta to the very young.

The Balavihars pave the way to Yuvakendras, which harnesses the vibrant potential of the youth into useful channels of society. Even though Gurudev had great compassion for humanity, yet the youth were very special to him. He firmly believed that the youth are not useless but are used less. The Mission continues to have this special touch for them. They are taught to serve in a selfless manner dedicating and surrendering all their actions and results to the Lord. They should accept the ups and downs in life as the Lord's divine will. Such an attitude helps the young sincere seeker to curb his ego – the most hostile element each individual has to overcome. Once the ego is under conscious scrutiny, its devastating effects are less though not totally eliminated.

As the stage of youth pass into adulthood the individual grows to hold many responsibilities in career and family. There again the Mission reaches out to them through the many study classes where Vedanta concepts are discussed and explained by the resident acharyas. In the study class the teacher discusses and clears the doubts of the devotees and guides them along the path to experience the Truth through further self study and contemplation of the Self. We human beings are by temperament extroverts.

Extrovertedness is glorified in all lifestyles – But, does worldly possessions grant a permanent solution to the search for inner peace? - the peace which is beyond all happiness that we presently experience in our lives? No. The permanent bliss could be reached only when we choose through divine grace to look within and sincerely endeavour to experience who we really are.

Man is besotted with the material problems of life; he realises their impermanence and yet he renounces not fully; finally he reaches old age - the vanaprasta stage, where the individual grows old gracefully and turns to the Lord within. The Mission guides us through these various stages in life, leading us towards spiritual fulfillment.

The Chinmaya Mission offers knowledge to all, in its quiet manner and this is a great service leading to peace and harmony. This noble task continues under the graceful guidance of Guruji, Swami Thejomayananda.

Blessed is the mission and all the Swamis who carry out Gurudev's message with dedication.

Hari Om...Om...Om...

Sumathy Subramaniam

*....the present is the only capital
available for us in life and it is to be
invested intelligently, so that the future
may bring forth sufficient profit.*

— Swami Chinmayananda

சமயப் புரட்சியாளர் சுவாமி சின்மயானந்தா

வரையறைக்குட்பட்ட வெறும் சாதாரண மனிதர்கள் அல்லர் நாம். எல்லையில்லாத பரம்பொருள் எமக்குள் உள்ளது. உடல் மனம் புத்தி ஆகியவற்றின் ஆசை வழிப் போகாமல் நாம் யார் என்ற தேடுதலைச் செய்தால், எமக்குள் இருக்கும் இறை சக்தியைப் அறிந்து கொள்ள முடியும். இறை தரிசனத்தை இங்கேயே இப்பிறவியிலேயே காண முடியும். எமது இறப்பிற்குப் பின்தான் நாம் கடவுளை காண முடியும் என்பதல்ல. இங்கேயே இப்போதே கடவுள் தரிசனம் கிடைப்பது மட்டுமல்லாமல், கடவுளின் வழிகாட்டலோடு அளப்பரியவற்றை சாதிக்கவும் முடியும். சாதனை செய்யுங்கள் மகிழ்ச்சியோடு இருங்கள் என்று போகும் இடம் எல்லாம் இந்து மதக் கோட்பாடுகளை மேற் கோள்காட்டி மக்களை ஆத்ம சக்திமிக்கவர்களாக மாற்றுவதில் அயராது பாடுபட்ட சமயப் புரட்சியாளர் சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள்.

எமக்குள் ஒரு மகாபாரதப் போர் எல்லாக் கால கட்டத்திலும் நடந்து கொண்டு இருக்கின்றது. எமது உடல் மனம் புத்திகளின் ஆசைகளை திருப்தி செய்வதிலேயே நாம் எல்லோரும் குறியாக இருக்கும் அதேவேளையில் எமக்குள் இருந்து ஓர் ஒலி எப்போதும் நல்லதையே நினை நல்லதையே செய் என்று கூறிக் கொண்டே இருக்கின்றது. இதுதான் எமது மனச்சாட்சியின் குரல். இக்குரல், ஆசை வழிப்போய் சதா அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற எமது மனதில், அவ்வப்போது மெலிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அலைஅலையென வந்து கொண்டிருக்கின்ற ஆசைகளை அடக்கி மனச்சாட்சிப்படி நேர்மையாக வாழ வழிகாட்டும் தத்துவங்களைக் கொண்டதுதான் மகாபாரதம். மனச்சாட்சி என்றது பாண்டவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாயிருந்தாலும் இறைவனின் வழிகாட்டலில் கீழ் செயற்பட்டால் அலைஅலையெனக் கிளம்பிக் கொண்டே இருக்கும் ஆசைகளை அடக்கி வெற்றி கொள்ள முடியும் என்பதை உணர்த்தும் காவியம் மகாபாரதம்.

ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் உறைந்திருக்கும் இறைத் தன்மையை எவ்வாறு அறிவது, அறிந்து அதை வெளிக்கொணர்ந்து வளர்த்தெடுத்து தனக்கும் தன்னைக் சார்ந்த சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும் அதை எவ்வாறு பயனுள்ளதாக ஆக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள் ஒரு சமய மறுமலர்ச்சியையே தோற்றுவித்தார். வேத மந்திரங்களும் அவற்றுள் பொதிந்து கிடந்த அரிய பொக்கிஷங்களும் பிராமண சமூகத்திடம் மாத்திரமே மறைந்து கிடந்தது. இவற்றை சமூகத்தில் எல்லா மட்டத்திலும் சாதாரண மக்களும் அறிந்து பயன் பெறும் வகையில் எளிய மொழியில் இந்துமத மந்திரங்களை, தத்துவங்களை மக்கள் மத்தியில் பரப்பி ஒரு புரட்சியையே உருவாக்கினார். சுவாமி விவேகானந்தருக்கு அடுத்தாற் போல் இந்துமத பாரம்பரியத்தை இந்தியாவில் உள்ள சாதாரண மக்கள் மட்டுமன்றி உலகிலுள்ள சகல

மக்களுக்கும் எடுத்துச் சென்று மேற்குலகத்தவரை தனது பேச்சாற்றலால் வழிகாட்டி, எமது மத பாரம்பரியங்களில் ஈடுபாட்டை ஏற்படச் செய்தார்.

இன்றைய நவீன யுகத்தின் தேவைகளுக்கு எவ்வாறு பகவத் கீதையின் கருத்துகளை பயன்படுத்தி வெற்றி காண முடியும் என்பதை பல்வேறு கோணங்களில் கோடிட்டு காட்டி நவீன காலத்திற்கு பொருந்தக் கூடிய எமது அரிய மத கருத்துக்களை எளிய முறையில் எடுத்து இயம்பினார். இன்று சுவாமி சின்மயானந்தரால் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு வேதாந்த கல்லூரிகளில் பல நூறு பட்டதாரிகள் வேதாந்தக் கருத்துக்களை கற்றறிந்து உலகம் எங்கிலும் இவற்றைப் பரப்பி வருகின்றார்கள். தொழில் முகாமைத்துவத்தில் எவ்வாறு வெற்றிநடை போடலாம் என்பதை வேதாந்த கருத்துக்கள் மூலம் பிரம்மச்சாரிகளும், சுவாமிகளும் எடுத்துக் கூறி தொழில் நிறுவனங்களில் முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டி வருகின்றனர்.

மேலும் இன்று ஐக்கிய நாடுகளில் குழந்தைகள் சாசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி குழந்தைகள் எந்தத் துறையில் நாட்டம் கொள்ளுகிறார்களோ அதன்படியே அவர்களை வளர்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தை, பகவத் கீதை ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூறியுள்ளது. இந்து மதத்தில் தர்மம் என்பது கட்டாயம் ஒவ்வொருவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒன்று. நாம் எதுவாக இருக்கின்றோமோ அப்படியே இருக்க வேண்டும். எமது குணாம்சங்களும் தேடுதல்களும் எதுவாக இருக்கின்றதோ அதையே கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று கீதையில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவரவர் தத்தமது தர்மங்களை மீறிச் 'செயற்படும் போது இயற்கை நியதியை சீர்குலைப்பதுடன் மட்டுமல்லாமல், அமைதியையும் சீர் குலைக்கின்றோம்.

இந்து தர்மத்தை உலகெங்கிலும் அறியச் செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் இந்து மக்களுக்கும் அவர்களது பெருமைமிக்க கலாச்சாரத்தை போதித்து ஆத்மசக்தி மிக்கவர்களாக, ஆளுமை பெற்றவர்களாக அவர்களை ஆக்குவதற்காக உலகெங்கிலும் அவர் இடைவிடாது தொண்டாற்றினார். இன்று சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அரும்பெரும் பணிகளை அவரது சீடரும், உலக சின்மயா மிஷன் தலைவருமாகிய சுவாமி தேஜோமயானந்தாஜீ அவர்கள் அவர்வழியே ஆற்றி வருகின்றார்.

சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள் உலகெங்கிலும் உள்ள மக்களின் நல்வாழ்விற்ாக எடுத்த முயற்சிகளுள் ஒன்றுதான் எமது இலங்கைத் தீவிலும் சின்மயா மிஷன் ஒன்று நிறுவப்பட்டு பல நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களை ஆத்ம சக்தி மிக்கவர்களாக வளர்த்து எடுக்க பல்வேறு அரும்பணிகளை ஆற்றி வருகின்றது.

மகேஸ்வரி வேலாயுதம்

HE WHO SEES, SEES – the Epic of Faith

“First the battle of life. Let the virtue in you vanquish the vice. Lead a dharmic life true to your nature or svadharma based on self-control and complete surrender to the Lord. The Divinity within is your ever-available guide. Attuning yourself to It, do your job as splendidly as you can. Every one is obliged to wage the Mahabharata war in and through his life,”

is the succinct theme of the Bhagavad Geeta, which prompted Gurudev Swami Chinmayananda to choose the Geeta as an important text for his Jnana Yagnas. Materialistic tendencies over-power humanity and the refreshing teachings of the scriptures help to regain the glory of being human. “Let us spread peace, joy and love through the study of our great scriptures and selfless services towards humanity,” was his aim.

“Yield not to unmanliness, O son of Partha – it does not behove you a man of prowess. Cast off this faint heartedness and wake up,” was the message to Arjuna when he was in a dilemma whether to fight the Kurukshetra war or flee the battlefield. This is the great battle for an inner victory and the yearning cry of the embodied Soul ready to give up the battle of life. It is afraid of the annihilation of its desires and its near and dear ones. It is heard trembling and doubting.

In times of crisis when man is tortured by doubt and conflict of duties, he becomes helpless. It is then that he turns to God for light and guidance as Arjuna did when he was torn between winning the war and killing his own people. This is not merely an incident where a lesson is taught; it is an allegory referring to the eternal struggle that man faces between the righteous aspirations and his unrighteous desires.

Let us pause to gloss over the story leading to the Geeta.

Tradition has it that the Pandavas lost all their properties to their Kaurava cousins at a game of dice and were banished to the forest. The period of exile was over and they were entitled to get back their lost property but the Kauravas refused to part with the land that was lawfully their cousins’.

The great battle for the Kingdom between the Pandavas and Kauravas was declared. Lord Sri Krishna was Arjuna’s Charioteer who in the beginning drove up to the battle lines so that they may survey the battle array. On seeing his own kinsmen poised for battle on the enemy ranks Arjuna was deeply disturbed - was he to fight and kill his relatives or was he to flee the battlefield, was his dilemma. It was at this crucial moment that Lord Sri Krishna inspired Arjuna with the teaching immortalised as the Bhagavad Geeta.

Life is full of problems and is a veritable battlefield where man often faces Arjuna's confused state. He is unable to discern his course of action and is unequal to the challenges of the situation. He realises his inadequacy and prays for knowledge and strength. Now comes the Eternal Voice of the Lord, which speaks of the imperishable nature of the Soul and the perishable nature of the body. In this body, we pass from childhood to youth, old age and death; finally, death that begins another cycle creates a new residence for the Soul. This is the inevitable cycle of birth and re-birth. But in this changing cycle, the Soul is unchanging and Real. "It is Unborn, Eternal, Changeless, and Ancient," says the Lord and adds that just as one discards old clothes and changes into new ones, the embodied Soul sheds its useless body only to take a new one. "When this is the truth, Arjuna, who kills whom?" asks the Lord.

Having convinced Arjuna of the immortality of the Soul, the Lord calls him to action.

"Perform your duty renouncing the fruits of action with your heart fixed on the Supreme Lord. You have the right to work but for work-sake only. You have no right to the fruits of work."

The Lord now calls him to another form of action, an action in the form of a deep prayer and meditation - a prayer of silence. In silence the vision of God as seen in all things in creation, especially so, in whatever is beautiful and good, is revealed. He is now blessed with the Vishvarupa Dharishnam - the Cosmic Form of the Lord. Seeing this form he felt calm and composed with an infinite love and adoration to God.. This is the symbolic companionship of Arjuna and Lord Sri Krishna. God appears as man, as the friend of the struggling Soul - the Charioteer Sri Krishna steering Arjuna through turbulent times. "Dedicate all your action to Him and worship Him and Him alone," are the ineffable words to Arjuna.

In difficult times and situations when man is harassed and is in a dilemma, Lord Krishna's words of practical wisdom and calm collectedness stand him in good stead. In the serene and unruffled Krishna, we see an ideal, which should be emulated. In the midst of the opposing forces, the din of the war drums and with a deeply perturbed and agitated Arjuna, the Lord remains calm and collected holding the reins of his horses. This is a beautiful example which shows us how we should live in this strife torn world, face life calmly and be unattached like the lotus leaf on water.

The Kurukshetra war is constantly taking place in each one of us. It is not just a war that was fought several millennia ago but in the subtle form -

the sukshma rupa, the war rages within us all the time. The five Pandavas and the hundred Kauravas fought for the kingship of Hastinapura, where they were born, nurtured and trained. In life, the five good qualities of satya, dharma, shanti, prema and ahimsa are constantly at war with the many evil qualities numbering perhaps around hundred or more. Both these qualities are related to each other because of their common origin but being opposed to each other, they become the disputants for the kingship of the Heart and the Atman is the Charioteer helping to eradicate unrighteousness.

The sublime concepts in the Geeta have given poetic articulation to those timeless problems man encounters and the answers to those will fascinate the spirit of man until the end of time. Thus, we see that the choice is ours – to let the Lord lead us as he did Arjuna on the path to perfection, peace and happiness. We owe this to ourselves to find these values and not evaluate mere material gains, and, make the world a better place to live by tapping the real source of peace and harmony, epitomizing the spiritual background and efficacy of human existence.

Sivanandini Duraiswamy

Lord Sri Krishna and Arjuna at the Battlefield

நீங்கள் சிந்திக்கிறீர்களா.....? உங்களுக்காக மகத்தான வாழ்வு காத்திருக்கிறது

நீங்கள் உங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காதவரை, உங்கள் உயர்வு பற்றிச் சிந்திக்காதவரை நீங்கள் உங்களது தற்போதைய நிலையில் இருந்து முன்னேற முடியாது.

- பொன்மொழி -

உண்மைதான்! மனிதன் மற்றைய எந்த உயிரினத்திலும் இருந்து வேறுபடுவது அவனது சிந்திக்கும் திறனில்தான். அவனுக்கு இருக்கக் கூடிய இந்த ஆறாம் அறிவுதான் அவனை மற்ற எந்த உயிரினத்திலும் இருந்து உயர்ந்ததாகக் காட்டுகிறது. மனிதனுக்கு மட்டுமே தெரிவு செய்யும் உரிமை (Choice) வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவன் தனது மனதினைப் பாவித்து தனக்கு உள்ள அறிவு அடிப்படையில் சிந்திக்கவும், தனக்கு வேண்டியதைத் தெரிவு செய்யவும் முடியும். இங்கு தான் மனிதனது அடிப்படை பிரச்சினையே இருக்கிறது.

சிந்தனை என்பது ஒரு கலை. ஆனால் இன்று எத்தனை மனிதர்கள் சிந்திக்கிறார்கள் என்பது ஒரு கேள்வி ஆகும். அந்தச் சிந்தனை உயர்வு நோக்கிய சிந்தனையாக (Positive Thoughts) எத்தனை பேரால் சிந்திக்கப்படுகிறது. உண்மையில் பலபேர் மனம்போன போக்கில் வாழ்கிறார்கள். புத்தியினைப் பாவித்து சிந்திப்பதேயில்லை. பலரது சிந்தனை உண்மைக்கு மாறான எதிர்மறை (Negative Thoughts) சிந்தனையாக அமைந்துள்ளது. இதன் விளைவு தான் இன்றைய மனித சமுதாயம் நோக்கும் அனைத்துப் பிரச்சினைகளும் ஆகும்.

மத்தியதர வாழ்வு வாழ்பவன் அப்படியே அதற்குள் வாழ்ந்து மடிகிறான். சேரிகளிலும், குப்பை மேட்டிலும் வாழும் மனிதன் அதுவே தனது சொர்க்கம் என நம்புகிறான். இப்படி சிந்திக்கும் போது ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. சில வருடங்களுக்கு முன் கொழும்பு நகரில் வாழும் பிச்சைக்காரர்கட்கு வசதியுடன் கூடிய புனர்வாழ்வு அன்றைய ஜனாதிபதியால் அளிக்கப்பட்டு, அவர்கள் அனைவரும் நகரைவிட்டு அப்புறப்படுத்தப்பட்டனர். ஆனால் சில நாட்களுக்குள்ளேயே அனேக பிச்சைக்காரர், நடைபாதை ஜீவனக்காரர், மீண்டும் நகருக்குத் திரும்பிவிட்டனர்.

அந்தோ பரிதாபம்! அவர்கள் தம்மைப்பற்றி சிந்திக்காதபோதும் அவர்களது உயர் வாழ்வு பற்றி சிந்தித்த அரசின் முயற்சி கூட தோற்றுப் போனது. உண்மை என்னவென்றால், அவர்கள் தமது உலகம் என்று நம்பும் அந்த நடைபாதை வாழ்விலிருந்து உயரத்தயாராக இல்லை. சுயமாக உழைத்து உயர் முடியவில்லை. காரணம் அவர்களால் உயர்ந்த வாழ்வு பற்றிச் சிந்திக்க முடியவில்லை.

இன்று நாம் அற்புதக் கணனி உலகில் வாழ்கிறோம். ஆனால் நீண்ட நெடுங்காலத்திற்குமுன் காட்டில் நம் முதாதையர் வாழ்ந்தனர். பின் படிப்படியாக முன்னேற்றம் கண்டோம். உண்மையில் சிந்தித்த ஒரு சிலர் சாதித்த பெரும் சாதனைகள் தாம் இவை. இத்தனை கோடி மனிதர்கள் வந்தனர், போயினர், வாழ்கின்றனர். ஆனால் எடிசன், நியூட்டன், நெப்போலியனைப்போல, காந்தி, நெல்சன் மன்டேலா, ஆபிரகாம் லிங்கன் போல எத்தனை பேரை நாம் கண்டோம். இவர்கள் சிந்தித்ததால் சாதித்தனர். அவர்கள் தந்ததை அனுபவிக்கிறோம். ஆதிசங்கரர், சுவாமி விவேகானந்தர், சுவாமி சின்மயானந்தர் போன்றோர் தனிமனிதர்களாகச் சாதித்ததை நம்மால் நினைத்துப் பூரிப்பதைய முடிகிறது. ஆனால் நம்மில் எத்தனை பேர் அவர்களைப் போல அதற்கும் மேலாக சாதிக்க சிந்தித்தோம்?

நாம் ஒன்றை உணர வேண்டும். நாம் சாதாரணமானவர்கள் அல்ல. நம்மிடம் அளவில்லாத சக்தி குவிந்து கிடக்கிறது. இப்பொழுது தேவைப்படுவது எல்லாம் முறைப்படுத்தப்பட்ட சிந்தனை மட்டுமே. நீ இன்றுள்ள நிலையில் இருந்து உயரவேண்டும் என்று உறுதியாக தீர்மானிக்காதவரை உயர முடியாது. இப்பொழுதே தீர்மானி. அடுத்தது என்ன? அந்த உயர்வுக்கான வழியைத் தேடு.

உனக்கு வழிகாட்ட இந்த உலகில் உதித்த மகான்கள், சிந்தனையாளர்கள், வெற்றி பெற்ற மாமனிதர்கள் காத்திருக்கின்றனர். அவர்களது அனுபவங்கள், அறிவுரைகள், போதனைகள் எல்லாமே உனக்கு வழிகாட்டும். உறங்குகின்ற உனது ஆற்றலையும், சக்தியையும் அவை தட்டியெழுப்பும். உன்னை நேராகவும், சரியாகவும், விரைவாகவும் உயர்வு நோக்கி இழுத்துச் செல்லும்.

இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து மதங்களும், அவை வழியே வந்த சாஸ்திரங்கள், சமயநூல்கள், அச்சமயங்களில் உதித்த மகான்கள் எல்லோருமே உறங்கும் மனிதனை எழுப்பவும், அவனை சிந்திக்க வைக்கவுமே முயன்றார்கள், இன்றும் முயலுகின்றனர். ஆனால் இந்த முயற்சியைக்கூட இந்த மனித உலகம் பிழையாக அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தும் உறங்குகிறது.

இந்த இன்றைய சிந்தனையை வாசிக்கும் நீங்கள் சிந்திக்கத் தயாரா? நீங்கள் தொடர்ந்து சிந்திக்கத் தயாரா? உயர்வுக்காக உழைக்க நீங்கள் திடசங்கல்பம் பூண்டு விட்டீர்களா? அப்படியாயின் இது தான் ஆரம்பம். இப்பொழுதே வேகமாகச் செயற்படுங்கள். உங்கள் சிந்தனையை ஒழுங்குபடுத்த உங்களது மதம்சார்நூல்களை (பகவத்கீதை, மகான்களின் அனுபவ சாஸ்திரங்கள், கட்டுரைகள்) போன்றவற்றைப் படியுங்கள். அவை சொல்லும் வாழ்வியல் முறைகளை அமுல்படுத்துங்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இறைவனை நம்புங்கள். அவர் தோன்றாத துணையாக இருந்து வழிநடத்துவார்.

இனியும் இந்தத் துன்பம் நிறைந்த வாழ்வு, இன்னல் நிறைந்த வாழ்வு, வேண்டாம். வாழும் சில காலத்தில் வாழ்வின் மகத்துவத்தைப் பெறுவோம். நிச்சயமாக நம்புங்கள். உங்கள் சிந்தனை உங்களது வாழ்வை முற்றாக மாற்றி விடும். இன்று நீங்கள் இருக்கும் நிலைக்கு நீங்கள் தான் காரணம். புத்தபகவான் தோன்றினார் என்றால் அதற்கு சித்தார்த்தனின் சிந்தனைதானே காரணம். சித்தார்த்தன் அரசவாழ்வை துறக்க முடிவெடுத்தான். விளைவு புத்தபகவான் என உயர்ந்தான். அரிச்சந்திரர் நாடகம் பார்த்த காந்தி உண்மையாக வாழவேண்டுமென சிந்தித்தார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் உரிமைபெற வேண்டும் என சிந்தித்தார். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. அவரும் மகாத்மா ஆனார். அடிமைப்பட்ட தென்ஆபிரிக்காவின் கறுப்பின மக்களை வெள்ளை சிறுபான்மையிடம் இருந்து மீட்கநினைத்ததனால், 25 வருடம் சிறை சென்றபோதும் தான் கொண்ட உயர் சிந்தனையால் தென்ஆபிரிக்கா கறுப்பினத்தவரை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவித்தார் நெல்சன் மண்டேலா.

இப்பொழுது சொல்லுங்கள் உங்கள் பெயரும் நாளைய வரலாற்றில் பொறிக்கப்பட வேண்டாமா? பரந்து பரவிப்போயிருக்கும் உலகில் ஆயிரம், ஆயிரம் துறைகள் உங்களுக்காக காத்திருக்கின்றன. உங்களது தனிப்பட்ட வாழ்வு காத்திருக்கிறது. உங்களது சிந்தனைக் குதிரையைத் தட்டிவிடுங்கள். எடுத்துக் கொண்ட இலக்கில் வீறுகொண்டு நடவுங்கள். வழிகாட்டிகள் காட்டிய வழியை அறிந்து உங்கள் வழியை வகுத்து அந்த வழியில் நடவுங்கள். வரலாற்றுப் பொன்னேடுகள் உங்கள் பெயரைப் பதிக்கக் காத்திருக்கின்றன.

க. பிரபாகரன்

Gurujee venerates Gurudev

GURUJI SWAMI TEJOMAYANANDA - HE GIVES LOVE

Guruji Swami Tejomayananda is the life-breath of the Chinmaya Mission. He heads the Mission which has grown and spread its branches far and wide throughout the world. Altogether there are about 150 Missions Centres in India and about 200 around the world. Overseeing the smooth and effective functioning of a Mission of such magnitude requires tremendous resourcefulness.

In the words of Gurudev Swami Chinmayananda, "One must recognize his Guru in the quality of his actions, in the beauty of his relationships, in the spirit of his words, in the melody and rhythm that he pours out, the fragrance that he brings about in his contact with others."

Swami Tejomayananda, the very embodiment of all these qualities is our Guru. Like a flower that blossoms, he emanates a fragrance – a fragrance of joy and cheerfulness and takes his devotees into his loving arms.

To be happy is our birthright, but how many of us are really happy? How many of us make others happy? Even if we are happy, it is only momentary. In this transient world, there is nothing permanent to keep us happy all the time. Our Guruji clearly shows us the path. "True source of happiness is the Self. Knowing the Truth and abiding in it alone makes us happy always. Those who have known joy alone can make others happy."

Guruji captivates the hearts of those who come in contact with him. The melody and rhythm he pours out are the expressions of his pure love for mankind. His words have the power to instill and inspire.

"I have not come into this world to beg for love, I am here to distribute, to donate, to spread, to shower and to squander love on others. Nip the wrong thought in the bud. Grow to be a dynamic lover of the world, marching forward to give love while not looking out to receive love."

The mission of the Chinmaya Mission is to make an individual a better individual and a society a better society. Without values, there can be no growth. "Man is master of circumstances, if he has the right thinking and the right values to back him. Values should be lived. Sacrifice the lower value for the higher," says our Guruji.

He lays emphasis on –

- Be disciplined. Success comes only when a person is disciplined and this will help to gain mastery and control over our minds
- Anger can destroy. Do not be instruments in the hands of anger.
- Do not cause any harm to any living being. We do not have the

moral right to take away a life or to cause any unhappiness or sorrow to others.

- Do your duty steadfastly as worship to the Lord. Devotion to duty purifies the mind and brings about inner peace and perfection.
- Learn to sacrifice for others. Involve yourself in service, which will create a better society.

Guruji condemns greed, selfishness, pride and arrogance, as they are the cause for the degraded state of our society today. To him, growth of an individual is easy in an atmosphere of love, security, freedom and discipline. Guruji himself is an example to us. He had a deep devotion for his Master, Swami Chinmayananda. As a student, he was once asked to attend to his Master when he was sick. The sincerity, humility and reverence with which he served the Master must have endeared him to the Master.

Together with Swami Shantananda, he composed a Namavali of 108 names of Gurudev Swami Chinmayananda to do a Pada Pooja at a Yagna conducted at Lucknow in 1981. This garland of love offered to the feet of the Guru was much appreciated by the Guru himself.

The bond of love between the Master and the student and the security and freedom he enjoyed in the company of his Master have contributed to his spiritual growth to great heights. Guruji is the seat of true Knowledge, a leader with a clear vision and a dynamic personality, highly energetic with a magnanimous heart to give and a spirit to serve. It is no wonder that Gurudev Swami Chinmayananda placed him at the helm to take care of his flock.

The Chinmaya Family of Sri Lanka anxiously awaits the visit of our Guruji this month. He is a versatile scholar, author of several books and an exponent in expounding the Vedic Scriptures. With his power of eloquence and unique style, he holds his listeners spellbound at his Jnana Yagnas – Spiritual Discourses. While dealing with the subtle concepts contained in the Vedas or subjects of deep depth, he comes down to the level of his listeners and explains them in simple language with a touch of wit and humour.

Long live our Guruji. Long live his services.

Om Shanti! Om Shanti! Om Shanti!

Thangam Jegathala Prathapan

START NOW! START SOMEWHERE!

In 1976, a young novitiate Brahmachari Vivek was catapulted into action when all of a sudden he was asked to fill in for the celebrated Gurudev, Swami Chinmayananda who was scheduled to conduct the Jnana Yagna in New Delhi. Around five thousand devotees had assembled in the Yagna sala and Swamiji was completely incapacitated with a very high temperature. The spark of leadership was awakened in Brahmachari Vivek and with a silent prayer for Swamiji's guidance he prayerfully began with the words, "I know you expected Pujya Swamiji to come here today and must be disappointed at seeing me sitting here instead. Please know one thing – the only certain thing in life is that everything is uncertain. Do not see me, but see Swamiji speaking through me and you will not have any problem."

With these words, he stole the thunder and little did the audience realise that they were listening to the future leader of the Chinmaya Mission delivering his first public Yagna speech. This incident silently launched the young Brahmachari into the national and international arena of the Chinmaya Jnana Yagnas. Through the quality of his actions, the beauty of his relationships and the fragrance with which he embraces one and all, the melody and rhythm that he pours out through his lectures and the spirit of his words have endeared him to the devotees bringing out clearly his leadership qualities embodied in him.

Though this young man Sudhakar studied the sciences graduating with a Master's degree in Physics, he was a soul in conflict looking for answers to his many questions elsewhere. And the genuine quest for his answers came in the form of the Yagna in Bhopal where Gurudev officiated as the Prohita. The young Sudhakar was immediately transformed - he knew what his next move should be. He transferred to Sandeepany Sadhanalaya not really knowing Swamiji but only being mesmerized by his teachings. He joined the monastic order as Brahmachari Vivek and took the final vows of sannyasa in 1983 as Swami Tejomayananda. As in the typical guru-shishya traditions the guru came to the sincere shishya in the form of the Yagna prohita Swami Chinmayananda whose magic presence gave the young Sudhakar the final push into the spiritual world. This is the guru-shishya parampara, the lineage of the guru. The Lord alone is the guiding Light - the timeless guru who took the form of the Chinmaya personality to guide humanity through his chosen shishya Swami Tejomayananda who is continuing to light the many lamps of knowledge revered as Guruji.

Soon after the wonderful experience of taking Swamiji's place at the Yagna in New Delhi, the young Brahmachari was made the acharya in charge at Sidhabari. He was given the special task of starting a course on the

Ramayana and have the students go out and serve the villages in the surrounding hilly regions. This programme of combined study and service gave the young Brahmachari a new vision and brought about a change in his approach towards spirituality. Until then, he was fully engrossed with jnana but now seeing himself in a new light from the perspective of devotion, he felt that both the paths were equally great and wrote two wonderful texts – the Bhakti Sudha and the Jnanasarah.

The well greased wheels of the Chinmaya Mission are continuing to roll smoothly under the guidance of Guruji. His all embracing humanism and his catholicity of outlook reveal his closeness to his Guru and he walks the same path to bring home to all the devotees the universal aspect of life.

In the strife torn world of today, as human beings we all want peace and happiness. In our limited way we seek these through material comforts which are really fleeting and do not bring lasting happiness. Name, fame, money and power without peace and happiness are meaningless. Each one of us seeks this happiness and peace in our own way. In life, no two persons are the same – each with different aptitudes and mental makeup – the rational and the emotional minded ones. Even though none are one hundred percent rational or emotional, there is a tendency for ones mental make up to be more predominant than the other. As human beings, we postpone to analyse these sentiments and tend to drag our feet not knowing which to follow.

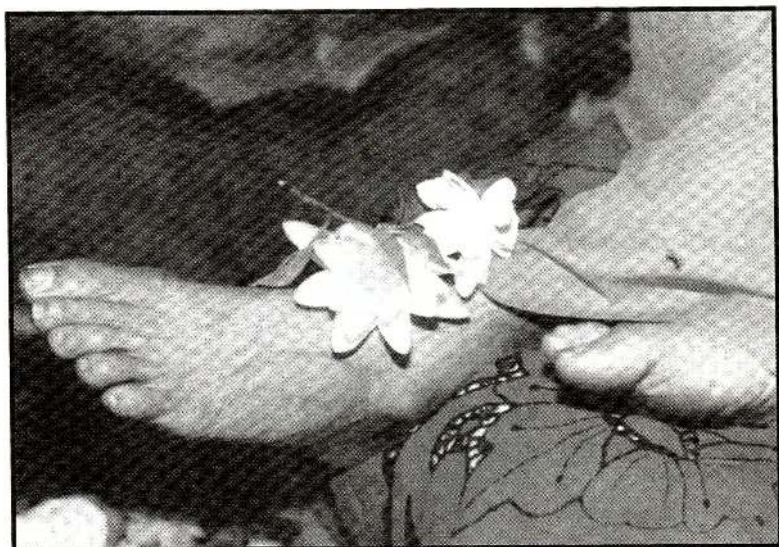
While philosophy emphasises the path of knowledge to realize the Supreme Reality, Guruji laid equal accent on unselfish devotion – the bhakti marga as an equally effective method by which one could realize the ultimate goal. This message has equal significance especially when most of the people are not evolved to follow the path of knowledge in its finest form and would naturally prefer to adopt a somewhat easy yet sublime path of bhakti through total surrender. “One may reach the goal through the path of knowledge and another by total devotion – do not waste time in finding out which is the superior for each has its own relevance and importance – start now start some where,” are the words of advice Swamiji gives.

A study of his writings clearly shows that even the highest intellect may find its fulfillment in devotion. Intellect and devotion in their essence are not mutually exclusive. His Bhakti Sudha brims with ecstatic devotion while his Jnanasarah tells us that one should acquire knowledge from the teacher through the sentiments of the dasa marga as a servant from a Master. It is well to remember that wisdom includes love – “When true abiding and unconditional bhakti arises in a person, he attains true peace and happiness. Pure love for the Lord can arise only in a pure mind. Love is the best means to purify the mind.”

Gurudev's brilliance radiates with vibrant splendour through Guruji and we in Sri Lanka are blessed with the impending visit of Guruji. The glowing lamps of the Chinmaya Centre in Colombo inspire our lives to be joyous and radiant with a new vision born of ancient wisdom. The buds and blossoms of the ever-growing Chinmaya tree all bow to the eternal life giving source – our Guru-shishya parampara.

Om Shanti ! Shanti ! Shanti !

Sivanandini Duraiswamy

***... Let us study, realise and spread the glory of Self Knowledge.
Poojya Gurudev's blessings are always with us.***

— Swami Tejomayananda —

Words of Wisdom

*Forgiveness is the secret
beauty in any spiritual seeker's life.*

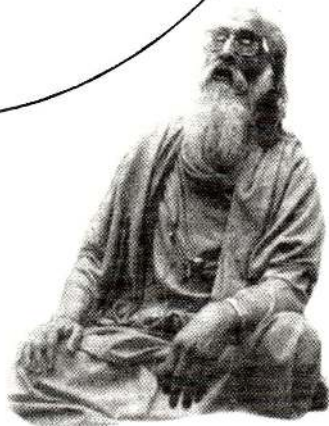
*Not to forgive is to maintain the passions
bottled up in us. Then we are never empty
enough to lift ourselves in our soaring meditations.*

*Forgive liberally your enemies - in fact, nothing can
annoy them so much! They expect you to kick back and so
have planned to break your ribs with return kicks. All these
planned onslaughts become empty and hollow when you just
forgive them. Many enemies become true friends when lavishly
and lovingly forgiven.*

*Forgiveness is the fragrance, which crushed 'Tulasi' leaves,
leave on the fingers that crushed them in a thoughtless act!!*

*Sandalwood perfumes even the axe that hews it down!
The more we rub sandalwood against a stone, the more
its fragrance spreads. Burn it, and it wafts its glory
to the entire neighborhood.*

*Such is the enchanting beauty of
forgiveness in life.*

Samarpanam

Our Offering

to

Pujya Gurudev Swami Chinmayananda

on the occasion of the

Jnana Yagna

on

“Vision of Geeta”

by

Pujya Guruji Swami Tejomayananda

at the

Ramakrishna Hall, Colombo 6

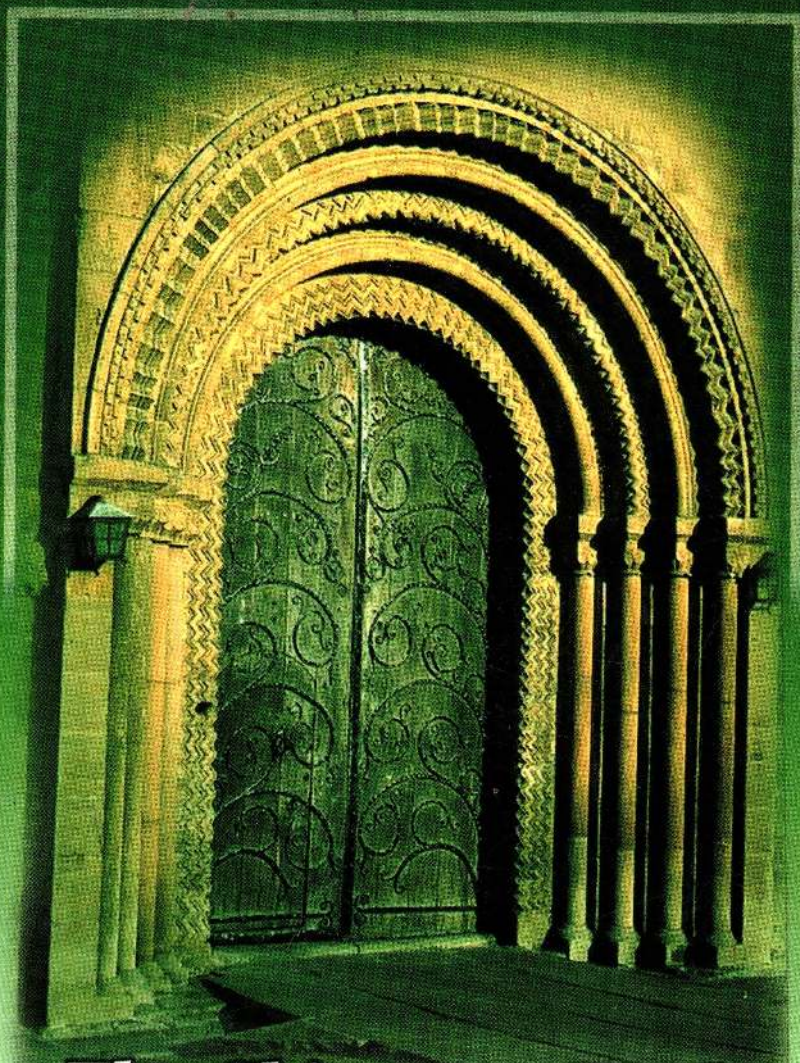
from

August 26th - 30th, 2003

Chinmaya Mission, Colombo

CONTENTS

	Page
Preface	5
Introduction	7
The Global Aspect of the Chinmaya Mission	
- Keshavan Unni Nair	8
Live in the Present	
- Swami Chinmayananda	12
Satsang with Swami Tejomayananda	14
நொந்தது சாகும்	
- பிரமச்சாரி ரமண சைத்தன்யர்	16
Get Up and Walk the Path Again	
- Sivanandini Duraiswamy	19
சின்மயா மிஷன் - மனித மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு வழிகாட்டி	
- தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்	21
Swami Chinmayananda – A Dynamic Missionary	
- S. Kandasamy	23
Swami Chinmayananda's Thoughts as a Peace Fount – We Can! We Must! We Will!	
- Sivanandini Duraiswamy	27
பூஜ்ய குருதேவர் - சுவாமி சின்மயானந்தா	
- தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்	30
Life is a Mirror	
- Uma Surendra	34
வாழ்க்கை ஒரு பிரதிபிம்பம்	
- தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்	36
A Glimpse of the Goal – The year was Autumn 1974	
- Sivanandini Duraiswamy	38
The Chinmaya Mission Touches Many Lives ...	
- Sumathy Subramaniam	41
சமயப் புரட்சியாளர் சுவாமி சின்மயானந்தா	
- மகேஸ்வரி வேலாயுதம்	43
He who Sees, Sees – An Epic of Faith	
- Sivanandini Duraiswamy	45
நீங்கள் சிந்திக்கிறீர்களா.....?	
- க. பிரபாகரன்	48
Guruji Swami Tejomayananda - he gives love	
- Thangam Jegathala Prathapan	51
Start Now! Start Somewhere!	
- Sivanandini Duraiswamy	53
Words of Wisdom - Swami Chinmayananda	56

***The Chinmaya Path
is a
Gate-way to Achievement***